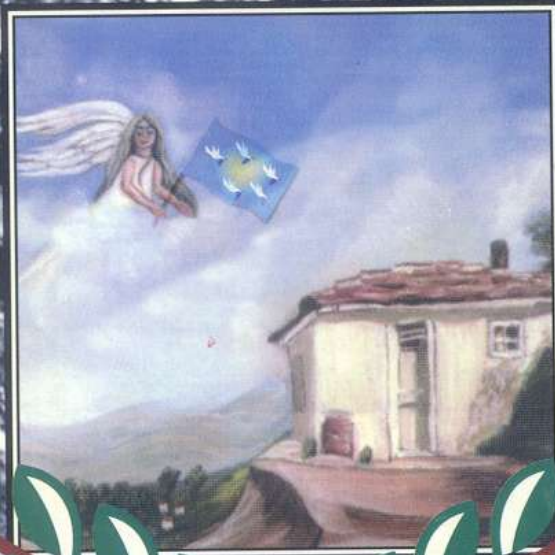

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

“Η ΡΕΜΒΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ”

ΥΜΝΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Α! ΒΡΑΒΕΙΟ CULTURAL AGENCY
JOHANNESBURG

ΤΡΙΠΟΛΗ

*Αφιερωμένο με αγάπη, στους
εν Ζωή ΕΙΡΗΝΙΣΤΕΣ της γης
και με θρησκευτική Ευλάβεια,
σ' όλους εκείνους, που έδωσαν
τη ζωή τους για την ΕΙΡΗΝΗ.*

*Άμα δεις την Ειρήνη,
σαν γυναίκα ωραία,
έχεις κάνει το βήμα,
να τη δεις σαν Ιδέα.*

Χ. Στρατηγόπουλος

Μες στο φάσμα σου υπάρχει, η Ελπίδα των λαών,
βασική ουσία είσαι, όλων των Ιδεωδών.

Μια σταγόνα αίμα είσαι, που αν πέσεις στο νερό,
όλες τις πληγές γιατρεύεις, που νοσούν από καιρό.

Είσαινάμα είς' αχτίδα, ήλιου και ψιλή βροχή,
που τη γη ποτίζεις κι όλους, τους κοιτάς με προσοχή.

Τη ζωή διαιώνίζεις και τη φύση συντηρείς,
βρίσκεις πάντοτε τις λύσεις και τους νόμους τους τηρείς.

Όλα τα καλά του κόσμου, βάζεις μέσα στο μυαλό,
ναυαγούς πελάγων σώζεις και τους βγάζεις στο γιαλό.

Απ' τα ύψη των αστέρων, βλέπεις πάντοτε στη γη,
προσπαθείς να μην ανοίξει, κανενός καμιά πληγή.

Σε χτυπούν με χίλιους τρόπους, προσπαθούν για να χαθείς,
κι' αν σε κάνουν κι' αποθάνεις, Σου, ξανά θ' αναστηθείς.

Μες στο πέρασμα των χρόνων, των κακών και των καλών,
είσαι της ζωής μητέρα και προστάτης των λαών.

Έχεις μέσα σου το πνεύμα, το μεγάλο, το ιερό,
από σένα περιμένουν, μες στην έρημο νερό.

Τ' οξυγόνο δίνεις σ' όλους, είσαι δύναμη κρυφή,
απ' το χάος φέρνεις κόσμους και τους πας στην κορυφή.

Έχεις χάρες που σε κάνουν, ν' αγαπιέσαι, ν' αγαπάς,
σε ζητούνε στον πολέμων, μες στα μέτωπα να πας.

Θέλεις πάντα τους ανθρώπους, με αγάπη να κερνάς,
γι' αυτό είσαι μες στο νου τους και εκεί στριφογυρνάς.

Πάντα στέλνεις την Ελπίδα, στους αμάχους πληθυσμούς,
τους μαχόμενους προστάζεις, να μην κάνουν σκοτωμούς.

Η μητέρα είσαι όλων, των ανθρώπων μες στη γη,
κουρασμένων, διψασμένων, είσαι δροσερή πηγή.

Σ' όλους στέκεσαι κοντά τους, με λατρεία περισσή,
όλους κάνεις ν' αγαπιούνται και κανείς να μη μισεί.

Είσαι φώτιση μεγάλη, είσαι των λαών νονά,
του ανθρώπου δεν αφήνεις, την ψυχή για να πονά.

Μα και τι εσύ δεν είσαι, τι ακόμη να σου πω,
έχεις γεννηθεί ΑΓΙΑ, έχεις Ιερό σκοπό.

Εάν, πάθεις όμως κάτι, τι στη γη πάνω θα μείνει,
χάος, κόλαση και σκότος, γι' αυτό... Πρόσεχε ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΥΜΝΟΥ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Κείν' το σπιτάκι το μικρό, που 'ναι στον Κουρεμένο,
πριν από κάμποσο καιρό, ήτανε ξεχασμένο.

Σήμερα, κάτι μ' έπιασε, να γράψω για εκείνο,
καλό να βγει το ποίημα, πολύ θα επιμείνω.

Θα επιμείνω γιατί κει, εμπνεύστηκα να γράψω,
ΥΜΝΟ, και δάδα ειρηνική, μες στις ψυχές ν' ανάψω.

Εκεί τον ύμνο έγραψα, τον ύμνο της ΕΙΡΗΝΗΣ,
και συ σπιτάκι, ξακουστό στον κόσμο θε να γίνεις.

Από εκεί αγνάντευα την ομορφιά της φύσης,
κι αυτή μου είπε με καημό: «έτσι μη με αφήσεις».

Γράψε κάτι για μένανε, κοντεύω ν' αρρωστήσω,
όλοι επάνω μου ξεσπούν, μα θέλω για να ζήσω.

Κρύος ιδρώτας μ' έλουσε, ρίγος σ' όλο το σώμα,
από της φύσης τη μιλιά, απ' το γλυκό της στόμα.

Κατάλαβα τι εννοεί, τι ήθελε να κάνω,
μπαίνω στο σπίτι, το μικρό, και το μολύβι πιάνω.

- Για να 'ν' η φύση ζωντανή, ποτέ να μην πεθαίνει,
δυο φάρμακα χρειάζονται, χαρτί μα και μελάνι -.

Σ' αυτό το σπίτι το μικρό, αν κάτσεις κι αγναντέψεις,
για λίγο τον ορίζοντα, μόνο χαρά θα δρέψεις.

Γεμάτος τώρα με χαρά, κι ευλάβεια μεγάλη,
έγραψα στίχους και ξανά, στη φύση βγήκα πάλι.

Καθώς κοιτούς' απέναντι, στις Καστανιάς τον κάμπο,
άρχισ' απ' αγαλλίαση κι από χαρά να λάμπω.

Μ' αυτό που 'δαν τα μάτια μου μπροστά μου κείν' την ώρα,
τρέμω και ιδρώτας μ' έλουσε, καθώς το γράφω τώρα.

Μια κοπελιά με νυφικό, ντυμένη, φτερουγίζει,
απ' τον Ταΰγετο ψηλά, τον κάμπο διασχίζει.

Έρχεται προς το μέρος μου, κρατώντας μια σημαία,
δεν έχω δει στη ζήση μου, γυναίκα τόσ' ωραία.

Στο σπίτι επάνω κάθησε, στήριξε το κοντάρι,
ποτέ αέρας και βροχή, από εκεί μην πάρει.

Θέλω εδώ παντοτινά, η σημαία για να μείνει,
μου λέει μια γλυκιά φωνή και χάθηκε εκείνη.

Όταν συνήλθα για καλά, από αυτή τη δίνη,
στο λάβαρο edιάβασα, τη φράση «ΘΕΛΩ ΕΙΡΗΝΗ».

Στο σπίτι κάνω για να μπω, μα μπρος στα σκαλοπάτια,
η μάνα μου περίμενε, με βουρκωμένα μάτια.

Και ο πατέρας, κοίταζε με απλανές το βλέμμα,
δεν ήξερε αν' όλ' αυτά, αλήθεια είναι ή ψέμα.

Μπαίνω στο σπίτι το μικρό, να γράψω κι άλλους στίχους,
ακούω απ' το λάβαρο, που κυματίζει, ήχους.

Ήχους, που μέσα στην ψυχή, φτάνουν και ερεθίζουν,
τα ένστικτα του ποιητή, και τη ζωή φωτίζουν.

Έγραψα και τελείωσα, τον ύμνο της ΕΙΡΗΝΗΣ,
κι εσύ σπιτάκι, αθάνατο κει στο βουνό θα μείνεις.

Να αγναντεύεις τα βουνά, τους κάμπους, τον Ευρώτα,
όλο τον κόσμο απέναντι και τις ελιές σου πρώτα.

Ετούτο εδώ το ποίημα, που γράφω, το χαρίζω,
σ' όλα τ' απέναντι χωριά, που βλέπω κι αντικρίζω.

Όταν στο σπίτι βρίσκομαι και προς τα κει κοιτάζω,
που μοιάζουν με παράδεισο και που πολύ θαυμάζω.

Παρακαλώ το δάσκαλο, φίλο μ', Σερεμετάκη,
να 'ρθει να δει από κοντά, το φτωχοκαλυβάκι.

Να στείλει ένα μήνυμα, τον κόσμο να γυρίσει,
να δουν στα πέρατα της γης, τι γράφεται στη φύση.

Το κάνω δώρο στα χωριά, Παρδάλι και Πελλάνα,
μα δεν ξεχνάω και αυτή, του ποιητή τη μάνα.

Θα ήταν όμως άδικο, παράληψη μεγάλη,
εάν ξεχνούσα κάποιονε, λεβέντη απ' το Παρδάλι.

Αυτόν που πάντα ρώταγε, πως είμαι και τι κάνω,
πολλές φορές στη σκέψη μου και μες στο νου μου βάνω.

Μιλάω για τον άνθρωπο, που 'μεινε κάτω έτη,
πιασμένος στο κρεβάτι του, το Νίκο το Σκρεπέτη.

*(Στο σπιτάκι αυτό, διαμένουν
οι γονείς του ποιητή, κατά τη
χειμερινή περίοδο)*

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Σε θέλω, σε φαντάζομαι, μα πού να ψάξω να σε βρω;
Ρωτάω εδώ, ψάχνω εκεί, βρίσκω μπροστά μου έναν νεκρό.

Κάθομαι δίπλα του, σκέπτομαι, δακρύζω, γονατίζω μα τι να δω!
Αιμοδότης, δωρητής, γράφει μια ταυτότητα, επάνω στο νεκρό.

Δίπλα, μια γυναίκα πεθαμένη, και στο στήθος της επάνω,
καθισμένο ένα μικρό.
Της χαϊδεύει τα μαλλιά και της λέει, μην κοιμάσαι, σήκω...,
σήκω πάνω, σ' αγαπώ.

Δεν αντέχω, δε βαστώ και σηκώνομαι να φύγω, μήπως και αλλού
τη βρω.
Ανεβαίνω, σε κορφούλες, σε λαγκάδια, φτάνω και στις
θάλασσας ακόμη τον αφρό.

Τίποτα κι' εκεί δε βρίσκω, πληγωμένος, λυπημένος, πάλι σπίτι
μου γυρνώ.
Θα την δω, πού θα μου πάει, αύριο ίσως τη βρω, κει που εγώ θα
τριγυρνώ.

Το πρωί με τη δροσούλα και την πίστη οδηγό, ψάχνω πάλι να τη
βρω.
Μπαίνω, βγαίνω σε γραφεία και στον κόσμο που είν' στο δρόμο
μέσα, βλέπω έναν μικρό.

Μήπως είδες την ΕΙΡΗΝΗ, μήπως φάνηκε μπροστά σου; τον
ρωτώ.
Μ' ακριβώς αυτή την ώρα, μια κυρία, μ' ένα σκύλο αγκαλιά,
δίπλα μου περνά.

Την ΕΙΡΗΝΗ, είπες, ψάχνεις; λέει με νάζι η κυρία, και για να με
δει καλά, το κεφάλι της γυρνά.
Ναι, κυρία, την ΕΙΡΗΝΗ, την ΕΙΡΗΝΗ, μες στον κόσμο, ψάχνω
για να βρω.

Άκου, φίλε, να σου πω, η ΕΙΡΗΝΗ δεν είν' εδώ, έχει πάει για να
κλάψει έναν νεκρό.
Κι ένας κύριος ψηλός, έρχεται και με ρωτά, μήπως είδα την
ΕΙΡΗΝΗ να του πω.

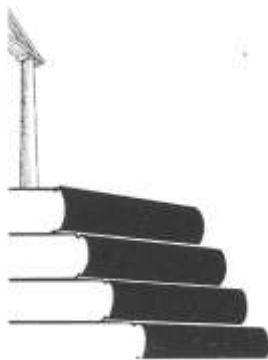
Μα γι' αυτή κι εγώ γυρνάω, χρόνια τώρα, τ' απαντάω, κείνη
ψάχνω για να βρω.
Ψάχνοντας μαζί για χρόνια, για να βρούμε την ΕΙΡΗΝΗ,
άσπρα έγιναν' τα μαλλιά μας, μα δε βρέθηκε εκείνη.

Δεν υπάρχει, λέω στο φίλο, κάναμε αδίκως κόπους,
η ΕΙΡΗΝΗ είν' στο πνεύμα, μέσα σ' όλους τους ανθρώπους.

Από κει θα πάρει σάρκα, μέσα κει θα μεγαλώσει,
μα το σπόρο κάποιος πρέπει, σ' όλους τους λαούς να δώσει.

Πάω τώρα να τον βρω, να τον βάλω στα βιβλία,
κι έλ' αργότερα να πάρεις, να τον δώσεις στα βιβλία.

Κι ύστερ' από λίγα χρόνια, δε θα ψάχνεις την ΕΙΡΗΝΗ,
θα τη βρίσκεις όπου θέλεις, 'κατοντάδες και χιλιάδες μες στον
κόσμο θα 'χει γίνει.

ΦΡΑΓΜΟΣ ΣΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΟ ΧΑΟΣ

Στου πλανήτη το χάος, μπες φραγμός, αγωνίσου,
της ΕΙΡΗΝΗΣ το κάλλος, μην ξεχνάς, μα θυμήσου.

Μπες φραγμός σ' αδικία, προδοσία και κάνε,
έναν κόσμο καινούργιο, που πιο δίκαιος να 'ναι.

Τους ανθρώπους στο μίσος, μην αφήνεις να ζούνε,
και για σε, τα παιδιά σου, να 'χουν κάτι να πούνε.

Κάνε ένα τραγούδι, μία πέτρα και συ βάλε,
στης ΕΙΡΗΝΗΣ το σπίτι, να σου λένε μεγάλε...

Ένα ποίημα γράψε και τη λέξη ΕΙΡΗΝΗ,
βάλε μέσα στους στίχους κι άφησέ το να μείνει.

Με τα χρόνια, πού ξέρεις, ίσως και να θεριέψει,
και μ' αυτούς τους καρπούς του, πεινασμένους να θρέψει.

Γράψε ένα τραγούδι, την ΕΙΡΗΝΗ θυμήσου,
θα 'ν' για σε Δοξασία και μεγάλη τιμή σου.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ

Θα ξεκινήσω μιαν αυγή, να πάω στον Κουρεμένο,
σε μονοπάτι να βρεθώ, που να 'ναι ξεχασμένο.

Για να 'βρω του παππούλη μου, του Χρίστου τα αγνάρια,
και του Αρρίκου τα μαλλιά, κάτω απ' τα λιθάρια.

Εκεί που τον εκούρευε, τα είχε τότε βάλει,
για να θυμάται, σαν περνά, τ' ωραίο του κεφάλι.

Να σκύψω και τα χέρια μου, πάνω τους ν' ακουμπήσω,
με σεβασμό, ευλάβεια, κι' αγάπη να φιλήσω.

Να βρω και τις πατημασιές, του θείου μου τ' Αντρέα,
και σ' ένα βράχο ν' ανεβώ, να 'χω μεγάλη θέα.

Για ν' αγναντέψω τις ελιές, που φύτεψε ο πατέρας,
και κυματίζουν οι κορφές, όταν φυσάει αέρας.

Να φανταστώ, πώς όργωναν ετότε με τα βόδια,
κι απ' το Καστόρι να 'ρχονται, στον κάμπο, με τα πόδια.

Να πλάσω μέσα στο μυαλό, τα γίδια πώς αρμέγαν',
στις πέτρες πάνω καθιστοί, τραγούδια όταν λέγαν'.

Να δω μπροστά μου να περνούν, γίδια Πατσιλιβαίων,
και μες στο νου μου να 'ρχονται, πρόβατα Μπιστολέων.

Ν' ακούω τα τροκάνια τους, το γάβγισμα των σκύλων,
τις καπνοδόχους να θωρώ, των Παρδαλέων φίλων.

Πελλάνα κι όλα τα χωριά, να αποχαιρετήσω,
κ' ύστερα πάλι στο χωριό, θε να γυρίσω πίσω.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Αρχαίοι Έλληνες, εσείς, με το μεγάλο Πνεύμα,
που για αγώνες ευγενείς, εκάνατε το νεύμα,

Ελάτε σήμερα εδώ, ή στείλτε άγγελούς σας,
να δείτε, ή να μάθετε, για τους απόγονούς σας.

Σήμερα, είμαστε εδώ, στο βάθρο ανεβασμένοι,
Θυμίζοντας το ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ, πνεύμα πως δεν πεθαίνει.

Το πνεύμα το αθάνατο, που μένει στους αιώνες,
σπίθα είναι που γίνεται, φλόγα για τους αγώνες.

Αυτό το πνεύμα τους λαούς, καθοδηγεί, φωτίζει,
τα σώματα και τις ψυχές, των αθλητών στολίζει.

Αρχαίο πνεύμα, αθάνατο, ειρηνοποιτισμένο,
είσαι πηγή αστείρευτη, πνεύμα πολιτισμένο.

Ο κρίκος ο συνδετικός, είσαι και που ενώνεις,
το παρελθόν με το παρόν, λαούς συμφιλιώνεις.

Βάζεις στεφάνια δάφνινα, αμάραντα για χρόνια,
την άμιλλα καλλιεργείς, μες στη ζωή αιώνια.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Αντιστάθηκε στη Χούντα, βρέθηκε φυλακισμένος,
με διπλές αμπάρες ήταν, στο κελί καλά κλεισμένος.

Του 'χαν βάλει και σκοπούς, μην τους φύγει και τον χάσουν,
και εμπόδιο τους γίνει, και τα σχέδια χαλάσουν.

Αντιστάθηκε με θάρρος, ήταν όντως παλικάρι,
της γενιάς του ήταν ΔΟΞΑ και της μάνας του καμάρι.

Ήθελε μαζί με άλλους, Ήρωες πραγματικούς,
να γκρεμίσουνε τη Χούντα, με τους αξιωματικούς.

Που 'χαν πάρει με τα τανκς, της πατρίδας τα ηνία,
και τρομοκρατία σπέρναν', φασισμό και τυραννία.

Ήτανε φόβος και τρόμος, τότε της Δικτατορίας,
υπερασπιστής Μεγάλος, Λευτεριάς, Δημοκρατίας.

Γενναιότητα μεγάλη, μέσα στην ψυχή του είχε,
και το ένστικτο τ' αγώνα, πάντα τον διακατείχε.

Για το γκρέμισμα της Χούντας, είχε βάλει τη μαγιά,
μα οι Φασίστες τον σκοτώσαν', κείνη την Πρωτομαγιά.

Γιατί είχε τα αρχεία, της ΕΣΑ στην κατοχή του,
Πέθανε, όμως θα ζει, αιωνίως η ψυχή του.

Γιατ' εκείνη, δε μπορέσαν', να του την δολοφονήσουν,
των Ηρώων οι ψυχές, ζούσαν πάντα και θα ζήσουν.

Μεσ στο πέρασμα των χρόνων, άλλους να καθοδηγούν,
κι από τα δεσμά που έχουν, γρήγορα ν' απαλλαγούν.

Ο Αλέκος Παναγούλης, το γενναίο παλικάρι,
στα βιβλία των ΗΡΩΩΝ, θέση πρέπει για να πάρει.

Αφού ύψωσε το χέρι, δείχνοντάς τους την πυγμή του,
και για τη Δημοκρατία, έδωσε και τη ζωή του.

Ο Αλέκος στην ψυχή του, είχε μέσα την ΑΝΔΡΕΙΑ,
μα αυτοί που τον σκοτώσαν', μόνο φόβο κι' ανανδρία.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Της μάνας μου τα χέρια, άγρια,
μα εγώ τα 'νιωθα τόσο τρυφερά!

Τα 'νιωθα στο κορμί μου,
όταν το κρυολόγημα, μου 'χε τσακίσει τα φτερά.

Άγρια απ' τις δουλειές,
ξινάρι, τσάπα και δρεπάνι,
μα το κορμί μου ένιωθε,
σαν ένα χέρι παιδικό, να 'ρχεται να το πιάνει.

Ψηνόμουν απ' τον πυρετό, και η μάνα μου,
μου πέρναγε με οινόπνευμα και ρίγανη τις πλάτες.
Σαν έπεφτε η θέρμη, μ' άφηνε λίγο μοναχό
και πήγαινε, για κολοκύθια, μελιτζάνες και πατάτες.

Γυρνούσε με φορτωμένα τ' αγαθά,
- πάνω από εκατό κιλά -,
στον κακομοίρη τον ψαρή,
κι όταν πλησίαζε στο σπίτι, άρχιζε να μου μιλά.

Με ρωτούσε πως πηγαίνω,
κι όταν έλεγα «εντάξει»,
στην αυλή τακτοποιούσε τ' αγαθά
και τα έβαζε με τάξη.

Της μάνας μου τα χέρια,
ήταν αγριεμένα από τις αγροτικές δουλειές.
Όργωμα, σκάψιμο, θέρο,
κλάδο και κάψιμο κλαδιών απ' τις ελιές.

Ακούραστα, όμως, ποτέ δεν έλεγε όχι,
ούτε και στα μεροκάματα τα ξένα.
Χέρια μαθημένα στις δουλειές από μικρά,
χέρια για μένα τιμημένα.

Για πλύσιμο, μάλωμα, σίδερο,
ακόμα και για τα μπετά είναι φτιαγμένα.
Ακούραστα και δυνατά,
πολλές φορές σκασμένα,
μα τα 'χει ο Θεός ευλογημένα.

Ό,τι πιάνουν, γίνεται πλούτος,
μα δεν τ' αφήνει σε ησυχία όλη μέρα,
κι όλοι της λέν'
πως είναι άξια πολύ και χρυσοχέρα.

Καλά λένε, έτσι είναι, στάχτη πιάνει
και γίνεται χρυσάφι.
Κι ο πατέρας, της φωνάζει, στάσου πια,
ξεκουράσου, κάνε και λίγο νισάφι.

Τα χέρια της μάνας, τ' άγρια,
απ' τις δουλειές τα ροζιασμένα,
ΧΑΙΡΟΥΝ μεγάλου Σεβασμού,
γιατί είναι, τόσα χρόνια δουλεμένα, και είναι κουρασμένα.

(Στη Μητέρα μου με σεβασμό και αγάπη)

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΑ

Ευαίσθητος και τρυφερός, γνήσιος πολύ, με μπέσα,
 γνώστης στο ό,τι γίνεται και να 'ναι σ' όλα μέσα.

Που δεν πουλά τους φίλους του, με ό,τι κι αν του τάζουν,
 δεν δέχεται ποτέ αυτός, τα στάνταρ του ν' αλλάζουν.

Οσφυοκάμπτης κανενός, ποτέ του δεν θα γίνει,
 μ' αγώνες, πάντα στη ζωή, όρθιος θε να μείνει.

Όλων ακούει πάντοτε, με προσοχή τη γνώμη,
 και αν, ποτέ παραφερθεί, τότε ζητά συγνώμη.

Το δίκιο θέλει και ζητά, με πείσμα και με πάθος,
 παράγει πάντα δύναμη, μες στης ψυχής το βάθος.

Ατομιστής δε γίνεται, ποτέ μες στη ζωή του,
 χρεώνει πάντα τις καλές, τις πράξεις του, σε άλλους.

Πατρίδα και ιδανικά, είναι γι' αυτόν Θρησκεία,
 παγώνει όμως το αίμα του, μπρος στην αχαριστία.

Ο λόγος του συμβόλαιο, ποτέ δεν αθετείται,
 και η συμφωνία που 'κανε, πάντ' απ' αυτόν τηρείται.

Εκεί που πρέπει τη γροθιά, με δύναμη τη ρίχνει,
 δόλου, ψευτιάς και μπαμπεσιάς, δε θέλει ούτε ίχνη.

Με ειλικρίνεια πάντοτε, λέει την καλημέρα,
 λόγια που αισθάνεται θα πει, και όχι του αέρα.

Τους Νόμους και το Σύνταγμα, σέβεται και προσέχει,
 Δημοκρατία, Λευτεριά, θέλει πάντα να έχει..

Κι αν κάποιος από το λαό, αυτά θε να στερήσει,
 επαναστάτης γίνεται κι αγώνα θα αρχίσει.

Τον Τσε Γκεβάρα πάντοτε, έχει μες στο μυαλό του,
Τιμή του θα 'ταν αν τον Τσε, τον είχε Δάσκαλό του.

Ο Τσε μπορεί να πέθανε, ζουν όμως οι αγώνες,
στις μνήμες όλων των λαών, που θα θυμούντ' αιώνες.

Σκοτώσαν' έναν άνθρωπο, γενναίο, ικανό,
το έργο όμως π' έκανε, είν' πάντα ΖΩΝΤΑΝΟ

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΟΡΕΙΒΑΤΩΝ

Ξεκινώντας το πρωί, κάνουμ' όλοι το σταυρό μας,
σαν λιοντάρια τώρα πάμε, για το δύσκολο σκοπό μας.

Φόρμες βάζουμε και ζώνες, ακριβές και διαλεγμένες,
πάμε στ' άγρια βουνά, για στιγμές ευτυχισμένες.

Πάντα έχουμε μαζί μας, γάντζους και σκοιινιά γερά,
δυνατή ψυχή αν έχεις, δεν χρειάζεσαι φτερά.

Με την πίστη στο Θεό, αψηφούμε τους κινδύνους,
σκαρφαλώνουμε με θάρρος, σ' όλους τους γκρεμούς εκείνους.

Ανεβαίνουμε στα όρη, σ' όλα τ' άγρια βουνά,
σαν πουλιά κοιτάμε κάτω, δε λυγάμε πουθενά.

Τα επικίνδυνα τα μέρη, θέλουμε να εξερευνούμε,
κι αν τελειώσουμ' απ' το ένα, άλλο μέρος θε να βρούμε.

Θέλουμ' όλοι να βρεθούμε, στις κορφές ψηλά κι ακόμα,
όλα τα 'χουμε μαζί μας, έχουμε και Νοσοκόμα.

Στις κορφές όταν βρεθούμε, νιώθουμε σαν Περιστερία,
άγρια, που για φτερά, έχουμε τα δυό μας χέρια.

Από κει κοιτάζουμ' όλοι και χαιρόμαστε τη φύση,
και κανείς, δε θέλει πίσω, πάλι να ξαναγυρίσει.

Γιατί νιώθει σαν να είναι, στον Παράδεισο μπασμένος,
χαίρεται το μεγαλείο κι είναι τρισευτυχισμένος.

Όλοι βλέπουμε της φύσης, τούτη δω την αρετή,
και που φτάσαμε κει πάνω, νοιώθουμε Σταυραετοί.

(Αφιερωμένο στον Ορειβατικό Σύλλογο Καλαμάτας)

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Πράξη που θα τους ταίριαζε, μόνον η ανανδρία,
από «ανθρώπους» ποταπούς, χωρίς καμιά παιδεία.

Πράξη που δείχνει πως, οι άνανδροι χτυπάνε,
και οι άνδρες οι πραγματικοί, ξέρουν μα δε μιλάνε.

Βασανιστήριο θα πει, σκληρή ταλαιπωρία,
απ' ανθρωπόμορφα σκυλιά, αγροίκους και θηρία.

Βασανιστήριο θα πει, σκληρή δοκιμασία,
σ' ανθρώπους που 'χουν μέσα τους, βαθιά την Παρρησία.

Βασανιστής και Βάρβαρος, έχουν μεγάλη σχέση,
κ' οι δυό τους σ' άγριες σπηλιές, εκεί έχουνε θέση.

Πολιτισμός και σεβασμός, άγνωστα είν' για κείνους,
τα ένστικτά τους μοιάζουνε, πολύ μ' αυτά του κτήνους.

Έχω ιδεί βασανιστές, άγριους, πωρωμένους,
λυσσομανούσαν κι έδερναν, όλους τους κρατουμένους.

Επέφτανε επάνω τους, σαν όρνια, σαν θηρία,
μ' αυτοί εβροντοφώναζαν «ΖΗΤΩ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!»

Και δώσ' του πάλι απ' την αρχή, κλωτσιές σ' όλο το σώμα,
μα οι άνδρες οι πραγματικοί, δεν άνοιγαν το στόμα.

Αυτούς που βασανίστηκαν, όλοι εμείς ετώρα,
τους έχουμε σαν Ίνδαλμα, μέσα σ' αυτή τη χώρα.

Γιατί εθυσιάστηκαν, για τη Δημοκρατία,
και το μεγάλο Ίδανικό, που λέν' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Θα έγγραφα περισσότερα, γι' αυτά που έχουν κάνει,
για των ανθρώπων το καλό, μα το χαρτί δε φτάνει.
Κι αν έφτανε, πού θα 'βρισκα τόσο πολύ μελάني.

(Με σεβασμό σε όλους τους βασανισμένους που δεν πρόδωσαν)

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ

Ξυπνάμε όλοι το πρωί κι αφού ετοιμαστούμε,
φωνάζοντας το σύνθημα, πάμε να γυμναστούμε.

Το σύνθημά μας είν' αυτό, είναι και η προσευχή μας,
που κάνει σαν του λέοντα και τίγρη την ψυχή μας.

Την τρομερή τη δύναμη, π' έχουμε στην ψυχή μας,
τώρα π' ανακαλύψαμε, θα σώσει τη ζωή μας.

Εμπόροι και ναρκωτικά, κερδίσατε μια μάχη,
μα χάνετε τον πόλεμο και μένετε μονάχοι.

Κι εσείς ξανά στο αίμα μας, ουσίες δε θα μπείτε,
εμάς να μας λυγίσετε, τώρα δεν το μπορείτε.

Το πήραμε απόφαση και η δύναμη κερδίζει,
και ούτε ένας από εμάς, δε σας υπολογίζει.

Εμείς ξανά ναρκωτικά, δε βάζουμε στο στόμα,
δεν θα ξαναμολύνουμε, το καθαρό μας σώμα.

Είμαστε όλοι δυνατοί, στο σώμα, στην ψυχή μας,
κι εσείς βαπόρια κι έμποροι, μακριά απ' τη Ζωή μας.

Κάποτε μας γελάσατε, δεν την ξαναπατάμε,
κι σ' όλα τώρα τα παιδιά, για να το πούμε πάμε.

Μην τύχει και τα μπλέξετε, στα παλιοσχέδιά σας,
σκεφτείτε τι θα κάνατε, αν ήμασταν παιδιά σας.

Θα θέλατε το θάνατο, ή την καταστροφή μας;
Σίγουρα όχι, μα γι' αυτό, φύγετ' απ' τη ζωή μας.

Και κάτι άλλο μάθετε και βάλτε στο μυαλό σας,
πάντα συμβαίνει στη ζωή, το λέμε για καλό σας.

Κανένας δεν εχάρηκε, το βρώμικο το χρήμα,
όλοι καταστραφήκανε, τους έφαγε το κρίμα.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Εσείς παιδιά που μπλέξατε με τούτες τις ουσίες,
από την όμορφη ζωή, έχετε απουσίες.

Σας έταξαν πως θα 'βρετε, γαλήνη, ηρεμία,
μ' αντί γι' αυτά σας πρόσφεραν, μεγάλη τρικυμία.

Στον κόσμο σας τον όμορφο, μπήκαν με δόλιο τρόπο,
κι όλοι αυτοί κερδίζουνε, χρήματα δίχως κόπο.

Μες στις ευαίσθητες καρδιές, στην καθαρή ψυχή σας,
εισχώρησαν κι αλλοίωσαν, φίλοι μου, τη Ζωή σας.

Σας γέλασαν γιατί 'ήσασταν, παιδιά μ' ευαισθησίες,
ξέρουν αυτοί τι κάνουνε, είν' επαγγελματίες.

Η ευαισθησία στη ζωή, είναι η πεμππουσία,
χωρίς αυτήν, οι άνθρωποι, δεν έχουνε ουσία.

Μα θέλει όμως προσοχή, ετούτη η λεπτότης,
ν' αντισταθούμ' όλοι μαζί, στον ύπουλο εχθρό της.

Όλοι αυτοί οι έμποροι, κυκλοφορούν με χρήμα,
που 'ναι οι κόποι των γονιών κι είναι μεγάλο κρίμα.

Τους κόπους των γονέων σας, αυτοί καταβροχθίζουν,
τα όνειρά σας φίλοι μου, σιγά – σιγά γκρεμίζουν.

Κι ενώ αυτοί μαζεύουνε, δολάρια και μάρκα,
εσείς αργοπεθαίνετε, στον πόλεων τα πάρκα.

Αυτοί διασκεδάζουνε, στα κέντρα κάθε βράδυ,
μα τα αθώα τα παιδιά, τα σπρώχνουνε στον Άδη.

Μ' αυτό εδώ το ποίημα, μια έκκληση θα κάνω,
παρ' όλο που σε κίνδυνο και τη ζωή μου βάνω.

Σε σας που εξεγέλασαν, φίλοι, αντισταθείτε,
πετάξτε τα ναρκωτικά, όλοι σας το μπορείτε.

Τη δύναμη την έχετε, βαθιά μες στην ψυχή σας,
φτάνει να το πιστέψετε και φτιάξετε τη ζωή σας.

Μες στου ανθρώπου την ψυχή, κάπου είναι κρυμμένη,
μια δύναμη τρομαχτική, που πάντα περιμένει.

Για να την πάρει ο άνθρωπος και να της κάνει χρήση,
και τότε είναι ικανός, τα πάντα να κερδίσει.

Βρέστε αυτή τη δύναμη, αμέσως όλοι τώρα,
δεν πρέπει για να χάσετε, απ' τη ζωή σας, ώρα.

Σφίξτε τα μπράτσα δυνατά, προβάλλετε τα στήθια,
είσαστε όλοι ΙΚΑΝΟΙ, λυγίστε τη συνήθεια.

Έτσι θα είστε Ήρωες, όλοι σας για τους άλλους,
γι' αυτό που καταφέρατε, και θα σας λέν', ΜΕΓΑΛΟΥΣ.

Κι εσείς θα καμαρώνετε, για τη μεγάλη νίκη,
θέση σπουδαία σ' όλους σας, Δικαίως θα ανήκει.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Τρεις φίλοι χρόνια αδελφικοί, πολύ αγαπημένοι,
μα μπέσα και φιλότιμο, είν' προβληματισμένοι.

Τα πίνουνε και συζητούν και τα παλιά θυμούνται,
μα τώρα όμως και οι τρεις, το μέλλον το φοβούνται.

Φοβούνται πως δε θα 'ν' αργά, που θα 'ρθ' η μέρα εκείνη,
στον κόσμο τίποτα καλό, δε θα 'χει απομείνει.

Δικαιοσύνη, λογική, θα 'χουν χαθεί και σβήσει,
κι ο άνθρωπος θα προσπαθεί, μονάχος του να ζήσει.

Ο ένας είν' καθηγητής κι ο άλλος ψυχολόγος,
κι ο τρίτος τώρα που κερνά, είναι ακτινολόγος.

Γεμίζει τα ποτήρια τους, τσουγκρίζουνε και πίνουν,
και εύχονται όπως αυτοί, κι άλλοι φίλοι να γίνουν.

Περάσαν' οι καλοί καιροί, οι φίλοι δεν υπάρχουν,
υποκρισία και ψευτιά, μόνον ετούτα άρχουν.

Λέει με πίκρα ο γιατρός και θλίψ' ο ακτινολόγος,
τις συμφωνίες δεν τηρούν, εχάθηκε ο λόγος.

Κάποτ' ο λόγος ήτανε, συμβόλαιο, σφραγίδα,
τώρα σχεδόν ξεχάσαμε κι αυτή μας την πατρίδα.

Βλέπεις παιδιά να σκίζουνε, να καίνε τις σημαίες,
τσαλαπατούν τα σύμβολα, προσβάλλον τις ιδέες.

Δεν φταίνει, λέει, τα παιδιά, ο ψυχολόγος, μόνο,
φταίνε κι αυτοί που τις ψυχές, τους γέμισαν με πόνο.

Ο Έλληνας όταν πεινά, κουβέντα δε σου λέει,
για τ' άδικο όμως φωτιά, σου βάζει και σε καίει.

Καλά τα είπες, φίλε μου, λέει ο καθηγητής,
αυτό συνέβη και σε με, σαν ήμουν μαθητής.

Μ' αδίκησαν και έχασα, το πρώτο το βραβείο,
γιατί το άλλο το παιδί, το δάσκαλο είχε θείο.

Κι αντί να δώσει σε εμέ, αυτό που μου ανήκε,
μ' αδίκησε και ψεύτικη, δικαιολογία βρήκε.

Εγώ όμως απέδειξα, πως ήμουν αθλητής,
αφού έγιν' αργότερα, στ' άλμα πρωταθλητής.

Κι ο δάσκαλος σαν μ' έβλεπε, έσκυβε το κεφάλι,
μα κι ο ανεπιός δε μπόρεσε, κάτι να πάρει πάλι..

Είπαν και συμφωνήσανε, κάτι πρέπει να γίνει,
γιατί με τούτο το ρυθμό, τίποτα δε θα μείνει.

Όλα θα εξαγοράζονται, θα κυβερνά το χρήμα,
θα κουμαντάρει τ' άνομο, και θα 'ν' μεγάλο κρίμα.

Γιατί θα έλθει μια στιγμή, που θα εξεγερθούνε,
οι αδικημένοι και Δεινά, πολλά ίσως μας βρούνε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Καθηγητής και αθλητής μα και άνθρωπος σπουδαίος,
Ωραίος και αγαπητός και σ' όλα του ακμαίος.
Σταράτος άνδρας, μπεσαλής, με αετίσιο βλέμμα,
Τον εκτιμώ αφάνταστα, κι αυτό δεν είναι ψέμα.
Άριστος φίλος, χαίρεσαι παρέα να τον έχεις,
Στ' αλήθεια απ' τον τέλειο, φίλε μου δεν απέχεις.

Καθαρός στις εξηγήσεις και με πνεύμα προηγμένο,
Άνετος στις συζητήσεις, με μυαλό ανεπτυγμένο,
Ικανός σε όλα είναι, άτομο προσγειωμένο.

Αγαπητή και συμπαθής, σε όλους η Κική,
Γνήσια κοπέλα με ψυχή, αγνή κι αγγελική,
Γεμάτη με συμπάθεια και πλήρη καλοσύνη,
Εισάγει πάντα στα παιδιά, σέβας – δικαιοσύνη.
Λειτουργός από τους λίγους, άριστη παιδαγωγός,
Ικανή να γίνει είναι, της παιδείας Υπουργός.
Και αν ήμουν μαθητής, θα 'ταν της προτίμησής μου,
Ήθος σπάνιο που χαίρει, πάντα της εκτίμησής μου.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στων ανθρώπων το πνεύμα,
χρώμα δίνει η γνώση,
σε Λευκούς και σε Μαύρους,
είναι ίδια η δόση.

Με το πνεύμα θ' αλλάξει
και το χρώμα στο δέρμα,
κι ένας Μαύρος θα φτάσει
και στων άστρων το τέρμα.

Ο πλανήτης ετούτος,
είναι όλων πατρίδα,
και οι φυλές των ανθρώπων,
όλες θέλουν φροντίδα.

Όλοι τώρα για όλους,
σε μια γη μοιρασμένη,
κι όλοι να χουν πατρίδα,
που την έχουν χαμένη.

Για να πάψει ο φόβος
των λαών μεταξύ τους,
τη φιλία θα φέρνουν,
όπου πάνε μαζί τους.

Ας τελειώσουν τα μίσση,
έχουμε άλλους καιρούς,
στη ζωή μας προέχει,
των ανθρώπων ο νους.

ΠΟΙΗΣΗ

Ποίηση είναι του μυαλού, στο γύρισμα των χρόνων,
ανθός των αναμνήσεων, ζωή και όχι μόνον.

Είναι η δυσύλλαβη φωνή, του κούκου σαν ακούμε,
που έφερε την άνοιξη, στη φύση για να βγούμε.

Ποίηση είν' κελάηδισμα, χαρούμενων πουλιών,
απ' αεράκι θρόϊσμα και σάλεμα κλαδιών.

Είναι το κλάμα του παιδιού, στ' απέναντι το σπίτι,
φτερούγισμα χελιδονιών, επίσκεψη σπουργίτη.

Κρύο και χιόνι απαλό, στων δένδρων τα κλαδιά,
απρόσμενη συνάντηση, στο δρόμο μια βραδιά.

Είναι ηλιοβασίλεμα, πίσ' από κορφοβούνια,
αλόγου είναι καλπασμός και κοπαδιών κουδούνια.

Κύμα είναι της θάλασσας, που γίνεται κομμάτια,
σε ξερονήσι μοναχό, πλοίων είναι κατάρτια.

Είναι ο μήνας Θεριστής, π' ακούμε το δρεπάνι,
και το σιτάρι ο Γεωργός, δεμάτια που τα κάνει.

Είναι τ' απομεσήμερα, που απ' τις καμινάδες,
βγαίνει καπνός πανύψηλος, σ' όλους τους μαχαλάδες.

Τα ζώα είναι του ζευγά, π' οργώνουνε το χώμα,
είναι κλαδί για τη φωλιά, σ' ενός πουλιού το στόμα.

Λαγού είναι το πέρασμα, σε κάποιο μονοπάτι,
σκάψιμο και χλιμίντρισμα, από δεμένο άτι.

Το στόμα είναι τ' ανοιχτό, τ' ασκάριστου πουλιού,
που περιμένει την τροφή, του στοργικού γονιού.

Ο Ήλιος είναι την αυγή, που βγαίνει και γελάει,
είναι κουβέντα του μωρού, π' αρχίζει να μιλάει.

Του τζίτζικα το συνεχές, εκείνο το τραγούδι,
η ομορφιά και τ' άρωμα, απ' άγριο λουλούδι.

Είναι κορφές κυπαρισσιών, που τις κουνάν' βοριάδες,
ψαλμός είναι εσπερινού, π' ακούς από παπάδες.

Το πρώτο είναι το φιλί, από Ερωτευμένους,
είν' γυρισμός φανταστικός, από ξενιτεμένους.

Ποίηση είν' κελάηδισμα, πουλιού σε κερασιά,
φυσιολάτρη επίσκεψη, στη Βλαχοκερασιά.

Ποίηση είν' όταν μπροστά, απ' τ' αμάξι σου περνάει,
βαριά άρρωστος που η συνοδός, το χέρι του κρατάει.

Και με πικρό χαμόγελο, στα μάτια σε κοιτάει,
σου γνέφει με παράπονο και σ' αποχαιρετάει.

Είναι φτερούγισμα αϊτού, από κορφή και βράχο,
π' απλώνει πήχες τα φτερά, είν' έλατο μονάχο.

Βρυσούλα είναι δροσερή, που το νερό της τρέχει,
κι ένα πουλάκι να 'ρχεται, το στόμα του να βρέχει.

Βραδάκι είναι π' αρχινά, σιγά να ψιλοβρέχει,
είναι παιδάκι στην αυλή, που βλέπεις για να τρέχει.

Τ' αστέρια είναι που ψηλά, κουβέντα έχουν στήσει,
ο ήλιος είναι που 'ρχεται, τη γη για να φωτίσει.

Φλογέρα είναι του βοσκού, το γαύγισμα του σκύλου,
το βέλασμα του κοπαδιού, το δέλτα είναι του Νείλου.

Λιμάνια, βάρκες, θάλασσες και κάμποι που τους σπέρνουν,
δεντράκι είναι σε κορφή, βοριάδες που το δέρνουν.

Ποίηση είν' ο ποταμός, που όταν φουρτουνιάζει,
ό,τι βρεθεί στο διάβα του, μαζί του το αρπάζει.

Ποίηση είν' το χάϊδεμα, με μια γλυκιά ματιά,
καράβι π' όλο χάνεται, σε θάλασσα πλατιά.

Είναι ο ήχος μες στ' αυτιά, που φτάνει της καμπάνας,
χαρμόсуна ή λυπητερά και η προσμονή της μάνας.

Του γέροντα είναι ο νους, στα παιδικά του χρόνια,
σημαία είν' Ελληνική, στημένη στα μπαλκόνια.

Είναι κι ο τσαλαπετεινός, με τ' όμορφο λειρί,
τα μάτια είναι του παιδιού, σαν βρήκε το φλουρί.

Φωνή είναι, του αηδονιού, που κελαηδά στο ρέμα,
είναι ζητιάνου όταν δεις, το ικετικό του βλέμμα.

Ποίηση είν' ο πελαργός, γοργά σαν πελαγώνει,
κι αφήνει τη χελιδονοφωλιά, μες στο χειμώνα μόνη.

Είναι και η βάρκα του ψαρά, ακόμη και το δίχτυ,
κι απ' τα μεγάφωνα, π' ακούς, μόλις το τραίνο αφίχτει.

Το πρώτο είναι ραντεβού, το πρώτο καρδιοχτύπι,
ψάξιμο μάνας, για πουλί, απ' τη φωλιά σαν λείπει.

Είναι και ο Χιονάνθρωπος, σε μια μικρή πλατεία,
και ό,τι άλλο προκαλεί, λύπη ή ευτυχία.

Ποίηση, είν' του ποιητή, ο νους π' όταν κοιμάται,
ό,τι ξεχάσει ξυπνητός, κοιμώμενος θυμάται.

ΠΟΛΕΜΟΣ

Είναι αγώνας ένοπλος, ανθρώπων μεταξύ τους,
παιχνίδι διακύβευσης, σκληρό, της ύπαρξής τους.

Αγώνας είναι που εκεί, κουφάρια κάτω μένουν,
και να γευτούν τις σάρκες τους, τα όρνια περιμένουν.

Πόλεμος είναι τέχνασμα, ανθρώπων παρωμένων,
αιμοσταγών και άσπλαχνων, κι όχι πολιτισμένων.

Πόλεμος είναι δυστυχώς, ενέργεια απ' ανθρώπους,
που καταστρέφει στη στιγμή, χιλιάδων χρόνων κόπους.

Αφανισμός πολιτισμών κι' αντιστροφή του χρέους,
π' αντί, γέροι να θάβονται, θάβουν αυτοί τους νέους.

Σε έναν πόλεμο, κανείς, στο βάθος δεν κερδίζει,
πλανάται πάντοτε αυτός, που κέρδισε νομίζει.

Και μία να χαθεί ζωή, που σ' άνθρωπο ανήκει,
πύρρειος είν' του νικητή, πάντα μια τέτοια νίκη.

Πόλεμος είν' αγιάτρευτη, πληγή που αιμορραγεί,
σταδιακή κατάλυση, της ύπαρξης στη γη.

ΒΛΑΧΟΚΕΡΑΣΙΩΤΙΚΟΣ ΑΪ ΛΙΑΣ

Λίγο πιο έξω απ' το Χωριό
και σε ψηλή κορφούλα,
είν' απ' τα χρόνια τα παλιά,
χτισμένη εκκλησούλα.

Κοιτάζει την Ανατολή,
πίσω έχει τη Δύση,
πάντα, αυτή το χάραμα,
θα πρώτο-αντικρίσει.

Πρώτη τον Ήλιο θε να δει,
που πάει ν' ανατείλει
κι αν θέλει κάποιο μήνυμα,
μ' αέρα θα το στείλει.

Η άνοιξη σαν έρχεται,
επίσκεψη της κάνει,
και τα λουλούδια γύρω της,
μ' ευλάβεια τα βάνει.

Της στέλνει όλα τα πουλιά,
και τήνε προσκυνάνε,
κάνουν τον ψάλτη, τον παπά,
γλυκά της τραγουδάνε.

Τις μέρες του καλοκαιριού,
τζιτζίκια παν' και ψέλνουν,
ψαλτών, παπά, για εσπερινό,
θέση, τριζόνια παίρνουν.

Τα καντηλάκια πίνουνε,
σιγά – σιγά το λάδι,
κάνοντας μες στην ερημιά,
γλυκόχρωμο το βράδυ.

Και στη γιορτή ανήμερα,
κόσμος ανηφορίζει,
ακολουθώντας τον Παπά,
τ' αμπέλια διασχίζει.

Φτάνουν εκεί στον Αϊ Λιά,
τη λειτουργία κάνουν,
και μπρος απ' την εικόνα του,
λουλούδια όλοι βάνουν.

Σαν έλθει το Φθινόπωρο
και οι βροχές αρχίσουν,
ψάλτες, παπάς, φυλλώματα,
θα αποχαιρετίσουν.

Για να 'ρθουνε στη θέση τους,
αέρες μα και χιόνια,
σνηθισμένος ο Αϊ Λιάς,
κει πάνω τόσα χρόνια.

Βοριάδες κι άγριες βροχές,
ποτέ δεν τον ξεχνούνε,
τον αγαπούν τον άγιο
κι από εκεί περνούνε.

Κι όταν αέρας δυνατός,
προς το χωριό φυσάει,
τους ψέλνει με γλυκιά φωνή
κι όλους τους χαιρετάει.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΩ ΣΤΟ ΕΣΥ

Δρόμος κακός και δύσβατος, μ' αγκάθια είν' στρωμένος,
αφού στην ύλη, ο άνθρωπος, είναι προσηλωμένος.

Πορεία με εμπόδια, που το ΕΓΩ να φτάσει,
προς το εσύ, δεν το μπορεί, ούτε να πλησιάσει.

Ατομισμός, εγωισμός, κυριαρχούν και μίσος,
και μεταξύ των πιο στενών, ομάδων, φίλων, ίσως.

Το πνεύμα παζαρέματος, τον πρώτο λόγο έχει,
και το εγώ απ' το εσύ, έτη φωτός απέχει.

Κυριαρχείται ο άνθρωπος, από το κέρδος μόνο,
κι αν δεν κερδίσει χρήματα, νοιώθει μεγάλο πόνο.

Ο δρόμος του ανθρωπισμού, εστένεψε και 'χάθη,
εκλείστηκαν οι άνθρωποι, μες στου ΕΓΩ τα βάθη.

Σκληρή και ανελέητη, ψυχρή η εποχή μας,
σκοτάδι, χάος, ερημιές, έχουμε στην ψυχή μας.

Υπάρχουν όμως ευτυχώς, σπίθες που σιγοκαίνε,
που όσα χρόνια κι αν περνούν, να σβήσουνε δε λένε.

Αυτές είναι το αύριο, αυτές θ' αναγεννήσουν,
στον άνθρωπο την ανθρωπιά, κι όλοι μαζί θα ζήσουν.

Κι οι ερημιές που έχουμε, μες στην ψυχή μας τώρα,
χαρά κι αγάπη θα γινούν, που είναι θεία ΔΩΡΑ.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΗ ΒΛΑΧΟΚΕΡΑΣΙΑ

Τη μέρα ετούτη το χωριό, κάνει γιορτή μεγάλη,
κι όλοι μαζί θε να βρεθούν, θ' ανταμωθούν και πάλι.

Της Παναγίας τη γιορτή, έρχονται να τιμήσουν,
κοντά της όλοι θα βρεθούν και θα την προσκυνήσουν.

Μ' ευλάβεια την προσκυνούν, ανάβουν τα καντήλια,
χρόνια πολλά ακούγονται, απ' όλωνών τα χείλια.

Καινούργιες βάζουν φορεσιές, κορίτσια και αγόρια,
και όλοι νιώθουν τη χαρά, μαζί και όχι χώρια.

Γριούλες, γέροι, έρχονται, πάνε και γονατίζουν,
μπροστά απ' την εικόνα της κι όλοι της ψιθυρίζουν.

Τη μέρα ετούτη οι καρδιές, αγάπη αναβλύζουν,
και των γερόντων τα μυαλά, στα νιάτα τους γυρίζουν.

Βλέπουν του νέους, χαίρονται, θυμούνται τα παλιά τους,
και εύχονται στα χρόνια τους, να φτάσουν τα παιδιά τους.

Τη μέρα ετούτη στο χωριό, γίνεται πανηγύρι,
το λόγο έχουν ο χορός, τραγούδι και ποτήρι.

Το βράδυ που τα όργανα, παίζουν και τραγουδάνε,
τ' αηδόνια όλα σταματούν, ακούν, δεν κελαηδάνε.

Το έχονε σαν έθιμο, τη θέση τους αφήνουν,
για τα κλαρίνα, τα βιολιά, κι αμίλητα θα μείνουν.

Σ' όλες τις διπλανές κορφές, αντιλαλούν τραγούδια,
τραγουδιστές και χορευτές, γεμίζουν με λουλούδια.

Χορεύουνε μπροστά οι νιές, με λεβεντιά και χάρη,
σκίρτημα νοιώθει μέσα του, το κάθε παλικάρι.

Θυμούνται οι γέροι τα παλιά, θέλουνε να χορέψουν,
και για να σύρουν το χορό, τα νιάτα θα γυρέψουν.

Κατά τα ξημερώματα, που έχουνε χορτάσει,
χορό, τραγούδι και ποτό, τότε θα κάνουν στάση.

Ο ήλιος τώρα γελαστός, γλυκά καλημερίζει,
κι όλος ο κόσμος σπίτια του, χαρούμενος γυρίζει.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ήταν βαθιά μεσάνυχτα, η ώρα τρεις και κάτι,
που στ' όνειρό μου έβλεπα, το ΜΕΓΑ Στρατηλάτη.

Του γένους μας το Ίνδαλμα, του τόπου μας το θρύλο,
τον τρομερό τον Ήρωα, της Λευτεριάς το φίλο.

Καβάλα σ' ένα άλογο, καθότανε μπροστά μου,
και για να μάθει ήθελε, για τούτη τη γενιά μου.

Πες μου, μου λει, ποιητή, λέγε μου συγγραφέα,
του τόπου που λευτέρωσα, να μάθω θέλω νέα.

Ελευθερία έχετε; μην είστε σκλαβωμένοι;
μην είσαστε υποτελείς και υποδουλωμένοι;

Άκου, του λεω, Στρατηγέ, Μεγάλε, τιμημένε,
αθάνατε, ημίθεε, Ήρωα, Δοξασμένε.

Τη χώρα που λευτέρωσες, εσύ και τόσοι άλλοι,
οι γενεές μετέπειτα, την έκαναν μεγάλη.

Χαίρομαι που είστε λεύτεροι, πήρα χαρά μεγάλη,
μ' αν χρειαστεί καμιά φορά, θ' αγωνιστώ και πάλι.

Λει με βροντερή φωνή και βλέμμα αετίσιο,
Ελληνικό παράστημα, λεβέντικο και γνήσιο.

Ανατριχίλα ένιωσα, σε όλο μου το σώμα,
από αυτά που έλεγε, του Ήρωα το στόμα.

Συνέρχομαι και τον κοιτώ, στα μάτια καρφωμένος,
και τον ρωτώ δισταχτικά, δεν είσαι πεθαμένος;

Μάθε, πως δεν απόθανα τελειωτικά ετότε,
έρχομαι στην πατρίδα μου, τη βλέπω τότε – τότε.

Τι λες γενναίε Στρατηγέ και τι με συμβουλεύεις;
τι θες να κάνω, πες μου το, περίμενε, μη φεύγεις.

Γράψε, μου λει ποιητή, τίμησε του ιππότες,
και αν μπορείς, ξολόθρεψε, του έθνους τους προδότες.

*(Αδούλωτε Σταυραετέ του γένους, υπέρλαμπρο Άστρο του Ελληνικού
ουρανού, όταν ο ήλιος δύσει για πάντα,
τότε μονάχα θα φύγεις από τη σκέψη μας.)*

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ψηλός, με ίσιο το κορμί, σαν κυπαρίσσι μοιάζει,
περπατησιά λεβέντικη, στα μάτια σε κοιτάζει.

Άσπρα μαλλιά στην κεφαλή, π' ασπρίσαν' από χρόνια,
που σε θυμίζουν σαν τα δεις, των Άλπεων τα χιόνια.

Ο λόγος του συμβόλαιο, σαν στάνταρ τούτο το 'χει,
το ΝΑΙ αυτός, αν θα σου πει, ποτέ δε βγαίνει όχι.

Μέσα στα βάθη της ψυχής, έχει την καλοσύνη,
και τη μπουκιά απ' το στόμα του, αν χρειαστεί σου δίνει.

Όλον τον κόσμο σέβεται, κι όλους τους εκτιμάει,
κι αν κάποιους του 'κανε κακό κι αυτόν τον συγχωράει.

Το Πάσχα πίσω στο χωριό, έρχετ' απ' τις ελιές τους,
δουλεύει τα χωράφια του, μα και τις καστανιές του.

Φυτεύει τα μποστάνια του, σκαλίζει και ποτίζει,
και μεσημέρι σαν θα 'ρθεί, στο σπίτι του γυρίζει.

Τ' απόγευμα στην αγορά, μια βόλτα πάντα πάει,
κι από μακριά αν κάποιον δει, αμέσως χαιρετάει.

Οι συγγενείς του έρχονται, πάντα για να τον δούνε,
απ' Αυστραλία, Καναδά, κι όλοι τον αγαπούνε.

Χαίρεται όταν θα τους δει, για όλους θα ρωτήσει,
και που τον επισκέφτηκαν, θα τους ευχαριστήσει.

Τις Κυριακές στην εκκλησιά, πηγαίνει, προσκυνάει,
με φίλους σαν θα πειί καφέ, στο σπίτι του γυρνάει.

Τ' απόγευμα τις Κυριακές, φοράει το ψαθάκι,
και κάθεσαι σαν τον Πασά, πάνω στο γαϊδουράκι.

Το κατευθύνει προς τα κει, στου Κόκα το βουνάκι,
πάει να δει τις καστανιές, για να χαρεί λιγάκι.

Μα σαν περάσει ο καιρός, καλά φθινοπωρήσει,
στα χειμαδιά για τις ελιές, πίσω 'θε να γυρίσει.

Δεν θέλει να τον πιάσουνε, οι πάγοι και τα χιόνια,
το πρόγραμμα του είν' αυτό, εδώ και τόσα χρόνια.

Όταν στο σπίτι του θα μπει, εκεί στον Κουρεμένο,
στο καντηλάκι θα σταθεί, που είναι κρεμασμένο.

Θα ρίξει λάδι καθαρό, κι αμέσως θα τ' ανάψει,
θα δεηθεί στην Παναγιά, να τον βοηθά, μην πάψει.

Καλά ο Χειμώνας για να βγει, μη χάσει τη σοδιά του,
όλος ο κόσμος να 'ν' καλά, κι αυτός και τα παιδιά του.

Ύστερα, έξω 'θε να βγει, τον κάμπο ν' αγναντέψει,
και τα λευκά του τα μαλλιά, για λίγο να χαϊδέψει.

Κι όποιος κοιτάζει προς τα εκεί, τώρα απ' το Παρδάλι,
θα ξεχωρίζει στο βουνό, το άσπρο του κεφάλι.

(Στον πατέρα μου με σεβασμό και αγάπη)

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Έφυγε με μια χαρά, απ' το σπίτι για να πάει,
πρώτη μέρα στο σχολείο, κι όλο γύρω του κοιτάει.

Ήθελε για να τον βλέπουν, που 'χε τώρα μεγαλώσει,
και θα πήγαινε σχολείο, κι είχε μια λαχτάρα τόση.

Μπαίνει μέσα στο σχολείο, καλημέρα, λέει, κυρία,
ήλθα γράμματα να μάθω, να διαβάζω τα βιβλία.

Δεν του μίλησε η Δασκάλα, μόν' τον κοίταξε μ' απάθεια,
κάρφωσ' όμως την ψυχή του, με τα πρώτα της τ' αγκάθια.

Ύστερ' από λίγο μπήκε, άλλο στο σχολειό παιδάκι,
καλωσόρισες, του λέει, κάθισε εδώ Γιαννάκη.

Ήλθανε κι άλλα παιδάκια, γέμισαν πολλά θρανία,
μα τα φρύδια αραιώνει, η δασκάλα με μανία.

Κάποια ώρα, σαν τελειώνει, των φρυδιών την εργασία,
καλώς ήλθατε σχολείο, λέει με υποκρισία.

Το χεράκι του σηκώνει, να ρωτήσει θέλει κάτι,
μα η δασκάλα τον κοιτάζει, καθώς λέν', με ένα μάτι.

Άλλο αγκάθι στη ψυχή του, νιώθει από την Δασκάλα,
σημασία δεν του δίνει, ούτε τον κοιτά μια στάλα.

Άλλη μέρα, στο σχολείο, η Δασκάλα το βιολί της,
μα τα νύχια βάφει τώρα, μια χτενίζει το μαλλί της.

Το παιδί την αλφαβήτα, γράφει και καλά γνωρίζει,
στο σπίτι όμως κάθε μέρα, άκεφο πάντα γυρίζει.

Γράμματα ωραία γράφει, μα η Δασκάλα πέντε βάζει,
κ' η καρδιά τ' όλο φαρμάκι, απ' την αδικία στάζει.

Μα, στις Γιώτας τα γραπτά, που 'ν' σκαλίσματα από κότα,
βάζει δέκα και με τόνο, λέει και μπράβο Παναγιώτα!

Και μια μέρα το αφήνει, μες στην τάξη κλειδωμένο,
να ανοίξει για να φύγει, θέλει τώρα το καημένο.

Πέρασε όμως η ώρα, κι άρχισε για να πεινάει,
το παράθυρο ανοίγει κι' από κει κάτω πηδάει.

Κ' ενώ πήγε με μεράκι, γράμματα εκεί να μάθει,
η Δασκάλα το 'χει κάνει, σοκ μεγάλο για να πάθει.

Το παιδάκι δεν αντέχει, άλλο αυτή την αδικία,
αγριεύει και της λέει, αί στο διάβολο κυρία.

Έγινε μεγάλος ντόρος με αυτή την ιστορία,
μα πώς το 'φερε η τύχη, σ' άλλη τάξη πάει η κυρία.

Άλλη τώρα είν' εδώ, άλλη βλέπει τα γραπτά,
και το πέντε που 'ταν πρώτα, τώρα γίνεται επτά.

Και σε λίγες μόνον μέρες, έγινε εννιά και δέκα,
γιατ' η άλλη η δασκάλα, είν' εντάξει η γυναίκα.

Κι ο κακός ο μαθητής, απ' την πρώτη τη δασκάλα,
έγινε ο πρώτος τώρα, μέσα στα παιδάκια τ' άλλα.

Έγινε μετά από χρόνια, άριστος καθηγητής,
ψυχολόγος, απ' τους πρώτους, ο κακός ο μαθητής.

Και η δασκάλα η κακιά, π' αδικούσε το αγόρι,
από την κακία που 'χε, έμεινε γεροντοκόρη.

ΓΙΑ ΝΑ ΖΕΙΣ ΠΑΝΤΑ

Αν θες σε τούτη εδώ τη γη, παντοτινά να μείνεις,
τη σκέψη και τη θύμηση, του κόσμου για να πίνεις.

Και τ' όνομά σου μη χαθεί, στις λησμονιάς τους τόπους,
κάθισε γράψε κάτι τι, καλό για τους ανθρώπους.

Γράψε για κατορθώματα, που όλοι θα ζηλεύουν,
γράψε πώς τα μικρά παιδιά, ψηλά μπορούν ν' ανέβουν.

Γράψε για πράξεις θαυμαστές, π' όλοι θα υιοθετούνε,
και οι Δασκάλοι στα σχολειά, μ' αυτές θα νουθετούνε.

Για σεβασμό στα ιδανικά, και στους μεγάλους γράψε,
και στων μικρών μες στο μυαλό και στις ψυχές τους λάμψε.

Πέσ' τους για τον Ιπποτισμό, να καταλάβουν δώσ' τους,
το πόσο χρήσιμος γι' αυτούς, είν' ο συνάνθρωπός τους.

Βάλε βαθιά μες στις ψυχές, τη φλόγα της αλήθειας,
να κάψει της ψευτιάς το νου και της κακής συνήθειας.

Για τη φιλία να τους πεις, που πάει να εκλείψει,
το μίσος την εσκέπασε, που έφτασε στα ύψη.

Το χρήμα γράψε το πολύ, τον κόσμο δε μορφώνει,
τον κάνει όμως άπληστο και τον μεταμορφώνει.

Για ρατσισμό, ναρκωτικά, γράψε και για τη βία,
το περιβάλλον πρόσεξε και την ξενοφοβία.

Γράψε για ανισότητες, κοινωνικές και άλλα,
και του πλανήτη, μην ξεχνάς, προβλήματα μεγάλα.

Πέσ' τους να βάλουνε εμπρός, για κοινωνίες νέες,
χάραξη νόμων και θεσμών, με άμεμπτες ιδέες.

Στων νέων τα οράματα, συνοδοιπόρος γίνε,
βοήθησέ τους ηθικά, χρέος σου τούτο είναι.

Κάν' το σκοτάδι των παιδιών, ηλιόλουστες ημέρες,
γίνε πηγή ζωής γι' αυτά, και στείλ' τα στους αιθέρες.

Έτσι, θα είσαι πάντοτε, στο νου του καθενός,
θα έχεις φύγει απ' τη γη, μα θα 'σαι ζωντανός.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΛΟΓΟ

Ταχύτατο και δυνατό, είναι ωραίο Ζώο,
Όμορφο και φιλότιμο, ήσυχο και αθώο.
Καθώς το βλέπεις να περνά, μπροστά σου, το θαυμάζεις,
Όταν επάνω ανεβείς, θέλεις να το καλπάζεις.
Κάθε φορά που βρίσκεται στον ήλιο, χρώμ' αλλάζει,
Και με τα μάτια του τα δυο, μ' αγάπη σε κοιτάζει.
Ιδανικό για τρέξιμο, καθόλου δεν κουνάει,
Νομίζεις πως θε να σου πει, κάτι, σαν σε κοιτάει.
Όραση έχει άριστη, δουλεύει το μυαλό του,
Ακούει, σέβεται' αγαπά, πάντα τ' αφεντικό του.
Λεβέντικο έχει κορμί και χαιίτη που του πάει,
Ουρά μεγάλη φουντωτή, που συνεχώς κουνάει.
Για τα μικρά του τα αυτιά και τ' όμορφο κεφάλι,
Όλοι θαυμάζουν σαν το δουν, μικροί μα και μεγάλοι.

ΠΝΕΥΜΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ

Η γνησιότερη μορφή, είν' της ελευθερίας,
εξάλειψη κατάφρασης, πηγή της ευτυχίας.

Έναυσμα και συναγερμός, συνείδησης για δράση,
κάνει λαούς ελεύθερους, στο νου σαν επιδράσει.

Καθοδηγεί το σύνολο, είν' φάρος φωτεινός,
δύναμη ανυπέβλητη, φωνή του καθενός.

Είν' της προόδου υλικό και βασική ουσία,
για των ανθρώπων των καλό, είναι η πεμπουσία.

Σημαία είν' και λάβαρο, στημένο σε μπαλκόνι,
και μ' ένα νεύμα του μπορεί, μάζες να ξεσηκώνει.

Το πνεύμα τ' ανεξάρτητο, είν' φωτεινό αστέρι,
καθοδηγεί και προσπαθεί, το τέλειο να φέρει.

Και αν ποτέ, το πνεύμα αυτό, δρόμο χαράζει άλλον,
ακολουθείστε δίπλα του, δίκιο θα έχει μάλλον.

Η ΓΕΝΝΕΤΗΡΑ ΜΟΥ

Τόπος σπουδαίος που δροσιά, το καλοκαίρι έχει,
Όποιος χειμώνα εκεί βρεθεί, πρέπει για να προσέχει.

Χιόνι και κρύο, μα ζεστούς, ανθρώπους θ' απαντήσει,
Ωραία και ευχάριστα, θα νοιώσει σαν καθίσει.
Ρέματα, δεν υπάρχουνε, όλα τα έχουν κλείσει,
Ιδανικό χωριό να πάει κανείς, σπίτι εκεί να χτίσει.
Όταν το βλέπω από ψηλά, τ' Αϊ-Απόστολου το βράχο,

Με πιάνει κάτι και ζητώ, τους φίλους δίπλα να 'χω.
Όλους, μα τους συμμαθητές περισσότερο θυμάμαι,
Ύστερ' απ' αρκετούς καιρούς, για μπάλα θε να πάμε.

Ήσυχoi άνθρωποι εκεί, υπάρχουν και ωραίοι,

Βοηθούν σε ό,τι και αν συμβεί και γέροι μα και νέοι.
Λάθος θα ήτανε για με, μεγάλη αμαρτία,
Αν ξέχναγα πώς παίζαμε, μικροί μες στην πλατεία.
Χρίστος, Θανάσης και Κριλής, Βασίλης Μπόμπος κι άλλοι,
Όλοι μας παίζαμε εκεί, μα και οι πιο μεγάλοι.
Κείνα τα χρόνια πέρασαν, μα εγώ 'μωσ τα θυμάμαι,
Εδώ πάλι θα έλθουμε, μια μέρα, πού θα πάμε;
Ρυτίδιασαν τα πρόσωπα, ασπρίσαν' τα μαλλιά μας,
Απόμαχοι γινήκανε, τώρα τα γονικά μας.
Σιγά – σιγά τούτ' το χωριό, θα γίνει πολιτεία,
Ίσως να μπει και άγαλμα στη μέση στην πλατεία,
Αν κείνο που 'χω στο μυαλό, δεν είναι Ουτοπία.

ΠΥΡΡΟΣ ΔΗΜΑΣ

Παλικάρι δυνατό, μα και άνθρωπος σπουδαίος,
Ύστερ' από τόσες δάφνες, να υμνήσω έχω χρέος.
Ρωμαλέος κι απ' ατσάλι, πόδια, χέρια μα και μέση,
Ρητώς δηλώνω πως κατέχει, δίκαια αυτή τη θέση.
Ολυμπιονίκης Έλλην, Δόξα και τιμή μεγάλη,
Στο κεφάλι του επάνω, όλο δάφνες έχει βάλει.

Δόξασε και θα δοξάζει, την Ελλάδα ο Πύρρος Πάντα,
Ήχους δυνατούς θα βγάζει, για τις νίκες του η μπάντα.
Μόλις πάνω καταφέρει, να σηκώσει κείν' τα βάρη,
Από δω και κει κοιτάζει, ο φακός για να τον πάρει.
Σκάει χαμόγελο και σπάζει, το ρεκόρ το παλικάρι.

ΒΟΥΛΑ ΠΑΤΟΥΛΙΔΟΥ

Βολίδα, σφαίρα, να την πω; Πώς να χαρακτηρίσω;

Όποια λέξη και να πω, ίσως την αδικήσω.

Υπερβολή δεν έκανα, αυτή είν' η αλήθεια,

Λάβαρο η Βούλα σήκωσε, μέταλλο στα στήθια.

Απέδειξε πώς κάνουνε, οι Έλληνες αγώνες,

Παγκόσμια τους δείχνουνε, για μέρες οι οθόνες.

Αρχαίοι Έλληνες εσείς, κοιτάζτε, αν μπορείτε,

Τη Βούλα που σας τίμησε, πολύ για να χαρείτε.

Ολυμπιονίκης έγινε, Δόξασε την Πατρίδα,

Υπήρξε πιο καλή στιγμή, γι' αυτή την Ηρωίδα;

Λοιπόν εγώ σαν άκουσα, κείνο για την Ελλάδα...

Ίταμα μέσα μου ένοιωσα, τη Βούλα για Παλλάδα.

Δικαίωσε τον τόπο μας και άναψε τη δάδα

Ολυμπιακό μέταλλο, κατέκτησε η κοπέλα,

Ύστερ' είπ' αυθόρμητα, μέσα σ' αυτή την τρέλα.

«Για την Ελλάδα ρε Γαμώτο...»

κι' ακούσαμε τον ύμνο μας, κείν' την ημέρα πρώτο.

Ο ΑΕΤΟΣ

Σκέφτηκε ο μικρός Αλέκος, για να πάει στην Αυστραλία,
να γνωρίσει άλλους κόσμους, ν' αποκτήσει μεγαλεία.

Φτώχεια είχαν στο χωριό, χρόνια δύσκολα περνούσαν,
τι κι' αν δούλευαν σκληρά, όλοι τους τότε πεινούσαν.

Μάνα θέλω για να φύγω, λέει στη μάνα του μια μέρα,
στο εξωτερικό να πάω, δεν αντέχω εδώ πέρα.

Ετοιμάστηκε να φύγει, πούλησαν όλη τη στάνη,
μα το χρήμα που επήραν, για εισιτήριο δε φτάνει.

Δανειστήκαν' λίγ' ακόμη κι' ο Αλέκος χαιρετάει,
όλο το χωριό και φεύγει, σ' άλλα μέρη για να πάει.

Κάποιο λάθος έχει γίνει, στην Αθήνα και γυρνάει,
πίσω στο χωριό για λίγο κι' άλλη μέρα θε να πάει.

Ήλθε όντως κείν' η μέρα κι' από το Μπλαντόϊ τώρα,
ξεκινάει ο Αλέκος, πιάνοντας την ανηφόρα.

Αετό μπροστά του βλέπει, σε μια πέτρ' ανεβασμένο,
τον κοιτάει και του λέει, θα 'ρθω πίσω το καημένο;

Το πουλί, του κάνει νεύμα, κατεβάζει το κεφάλι,
σα να ήθελε να πει, κάποια μέρα, θα 'ρθεις πάλι.

Φτάνει το παιδί στα ξένα, μοναχό του είναι τώρα,
βρίσκει κάποιον και δουλεύει, πέρασε κείνη η μπόρα.

'Υστερ' από λίγα χρόνια, άνοιξε και μαγαζί,
παίρνει κι και τ' άλλα αδέρφια και δουλεύουνε μαζί.

Προκοπή εκάναν όλοι, ήταν τίμιοι κι εντάξει,
κι ο Αλέκος θέλει να 'ρθει, στην Ελλάδα, το 'χει τάξει.

Το 'χει τάξει πως θα έλθει, τους δικούς του για να δει,
χωριανούς και φίλους έχει, να τους δει από παιδί.

Χρόνια είκοσι και κάτι, λείπει κει στην Αυστραλία,
μα βαρέθηκε τα ξένα, κι' όλα κείν' τα μεγαλεία.

Φτάνει ο Αλέκος στο χωριό, το παράπονο τον πιάνει,
κλαίει, θυμάται τα παλιά, και τραπέζι σ' όλους κάνει.

Ύστερ' από λίγες μέρες, στο Μπλαντόϊ θε να πάει,
ήταν κείνο τον καιρό, άνοιξη, τέλος του Μάη.

Προχωρώντας ο Αλέκος, στο Μπλαντόϊ για να φτάσει,
βλέπει απέναντι να έχουν, γίνει τώρα, όλα δάση.

Κάθεται σε μία πέτρα, μια ανάσα για να πάρει,
μ' απ' αυτό που 'δε μπροστά του, τρώμαξε το παλικάρι.

Κάτω εκεί ήταν πεσμένο, ένα άρρωστο πουλί,
π' απ' την πείνα του θα ζούσε, δύο μέρες το πολύ.

Σκύβει αμέσως και το πιάνει, το κοιτάζει για καλά,
μ' αυτό, που 'θυμήθη τώρα, του θολώνει τα μυαλά.

Το πουλί εκείνο ήταν, ο Αϊτός που 'χε ρωτήσει,
αν ποτέ πίσ' ο Αλέκος, στο χωριό του θα γυρίσει.

Ρίγος πιάνει το κορμί του, ιδρώσε όλο το σώμα,
και τ' αϊτού βλέπει το ράμφος, που του έκλεινε το στόμα.

Σκέφτηκε πως ο Αϊτός, δε γερνά και δεν πεθαίνει,
αν το ράμφος του κοπεί και τροφή στο στόμα μπαίνει.

Κόβει του αϊτού το ράμφος και τροφή καλή του δίνει,
και καλά σε λίγες μέρες, το πουλί πια έχει γίνει.

Το αφήνει να πετάξει, πάνω από βουνά και δάση,
και μ' αυτό που τώρα είδαν, όλοι θαύμασαν την πλάση.

Ο Αϊτός γυρνά τα βράδια, πάνω απ' όλο το χωριό,
και τις νύχτες, πάει και μένει, μέσα στο καμπαναριό.

(Στο θείο μου Αλέκο Σάλτο)

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Αν δε νοιαστούμε όλοι μας, για παγκόσμια ΕΙΡΗΝΗ,
ο άνθρωπος ο σημερινός, αγνώριστος θα γίνει.

Δύο είδη θε να γίνουμε, τέρατα και τα δύο,
οι μεν θα ζούνε σε γυαλί και οι άλλοι σε ψυγείο.

Αυτοί που θα 'ναι στο γυαλί, έξω δε θα μπορούνε,
να βγουν και στα μικρόβια, για να αντισταθούνε.

Από την μόλυνση της γης και τη ραδιενέργεια,
επάνω τους δε θα 'χουνε, ούτε σταλιά ενέργεια.

Θα ζούνε μέσα στο γυαλί, εκεί αποστειρωμένοι,
λέω θα ζουν, μα λογικά, θα είναι πεθαμένοι.

Αφού εκεί δε θα μπορούν, για να χαρούν μια στάλα,
κι' η Δύναμη τους δε θ' αρκεί, για ν' ανεβούν μια σκάλα.

Εκεί στα γυάλινα κλουβιά, οι πλούσιοι θα μένουν,
κι οι άλλοι που θα είν' φτωχοί, όλοι τους θα πεθαίνουν.

Όλοι αυτοί θα έχουνε, μορφή κακοφτιαγμένη,
με μια κοιλιά να σέρνεται, υπερανεπτυγμένη.

Κεφάλι ακανόνιστο, με μάτια τρία ή ένα,
τα χέρια άλλο θα 'χουνε, μήκος το καθένα.

Τα πόδια θα 'ν' πολύ κοντά και στο κορμί καμπούρα,
από το βάρος της κοιλιάς, παράξενη φιγούρα.

Το ένα είδος θα 'ν' αυτό, για δεξ τε και το άλλο,
έτσι θα γίνει ο άνθρωπος, γι' αυτό δεν αμφιβάλλω.

Αν συνεχίσουν να χαλούν, ν' αλλάζουνε τη φύση,
με τούτα τα πειράματα, σ' ανατολή και δύση.

Ο Δεύτερος, ο άνθρωπος, θα ζει μες στο ψυγείο,
την προστασία θα ζητά, εκεί μέσα στο κρύο.

Αυτός θα είναι πιο φτωχός, τώρα από τους πρώτους,
και περπατώντας θα ακούει, από τους πάγους κρότους.

Δεν θα κρύνει, γιατί αυτού, το σώμα θα 'χει αλλάξει,
το κέντρο του εγκέφαλου, θα έχει μεταλλάξει.

Και δε θα δίνει εντολή, το σώμα να κρύνει,
και για να ζει ο άνθρωπος, πρέπει για να παγώνει.

Εδώ να δείτε σύνολο, εδώ να δείτε σώμα,
αυτού τα χέρια θ' ακουμπούν, στην άσφαλτο, στο χώμα.

Τα πόδια του στα γόνατα, τώρα δε θα λυγίζουν,
κι από το βάρος το πολύ, μόνιμα θα τρεκλίζουν.

Ένα κεφάλι σαν ταψί, τα μάτια, ίσως, δύο,
τα τσίνορα μια πιθαμή, τα φρύδια σα λοφίο.

Κορμί σαν τον Χιονάνθρωπο, απ' τον πολύ τον πάγο,
ούτε προφήτη παριστώ, μα ούτε και το μάγο.

Αυτός εδώ ο άνθρωπος, πέντε καρδιές θα έχει,
το αίμα με ταχύτητα, στις φλέβες του θα τρέχει.

Γιατί με την ταχύτητα, ποτέ δε θα παγώνει,
αφού να ζει, πρέπει πολύ, το σώμα να κρύνει.

Τα δάκτυλα στα πόδια του, θα έχουν γίνει ένα,
παπούτσια πάγου θα φορεί, νούμερο εκατόν ένα.

Τα πάνω δόντια πράσινα, τα κάτω μαύρα θα 'ναι,
έξω θα βγαίνουνε πολύ, κι' άσχημα θα μασάνε.

Λαιμό αυτοί δε θα 'χουνε, θα είναι κολλημένο,
στους ώμους το κεφάλι τους και κει καλά βαλμένο.

Αν γίνει μετενσάρκωση, σ' αυτούς εδώ τους δύο,
που ο ένας θα 'ναι στο γυαλί και ο άλλος στο ψυγείο,

Ακούστε τι θα πουν εάν, μια μέρα ιδωθούνε,
αν καταφέρουν κι' έξω βγουν και αν ανταμωθούνε.

Γέλια, θα βάλουν και οι δυο, για το κατόνημά τους,
με μια φωνή τώρα θα πουν, βρε πανάθεμά τους,

Πώς έκαναν τον άνθρωπο; τι χάλια τούτα είναι;
για να γελάσω φίλε μου, λίγο ακόμα μείνε.

Για να μη φτάσουμε εκεί, τέρατα μη γινούμε,
αντί για τα πειράματα, πρέπει να συντηρούμε,

Όλοι, τη φύση, καθαρή, ως ήτανε να μείνει,
και που εγγύηση γι' αυτό, μας δίνει η ΕΙΡΗΝΗ.

Όλοι λοιπόν να κάνουμε, αυτό που πρέπει τώρα,
για να σωθεί η φύση μας, μη χάνουμ' ούτε ώρα.

Ηγέτες και απλοί λαοί, όλοι σας γρηγορείτε,
την αιωνία ύπαρξη, της φύσης μη στερείτε.

Δεν έχουμε δικαίωμα, ν' αλλάξουμε τη φύση,
που ο πλάστης με ακρίβεια, έχει επινοήσει.

ΤΟ ΟΡΓΩΜΑ

Όταν ερχόταν ο καιρός, να σπείρουνε το σιτάρι,
Ρίχνανε πρώτα τον καρπό, ζεύανε το ζευγάρι.
Γυρνούσε ο Γέρος δυο φορές, τον άλυσο στο χέρι,
Ωστε εκεί που ήθελε, τα ζώα του να φέρει.
Μετά, πατούσε το υνί, βαθιά στη γη να πάει,
Άφηνε πίσω τη γριά, τα σβόλια για να σπάει.

Σε δυο λεπτά βρισκότανε, στο τέρμα το ζευγάρι,
Το γύρναγε και τ' άφηνε, ανάσα για να πάρει.
Όταν ξεκουραζότανε, εκούναγε το γκέμι,
Υνί κι αλέτρι, χάνονταν κι άρχιζε η γη να τρέμει.

Καμάτευε καμαρωτός, χαιρόταν το χωράφι,
Οκάδες στάρι θα 'κανε και άχυρο χρυσάφι.
Καθόταν σαν τελείωνε κι αγνάντευε τους κόπους,
Από μακριά χαιρέταγε, σαν έβλεπε ανθρώπους.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΟΥ

Με το σχολείο πήγανε, πεύκα για να φυτέψουν,
και όλα τ' άλλα που 'τανε κει, καλά να τα κλαδέψουν.

Οι μαθητές εφύτευαν, κι ο Δάσκαλος βοηθούσε,
φυσιολάτρης άνθρωπος, το δάσος τ' αγαπούσε.

Μικρά δενδράκια, όμορφα, τα έβαζαν στο χώμα,
κάπου εξήντα ήτανε, ίσως μπορεί κι ακόμα.

Τα παιδάκια του σχολείου, με χαρά όλα δουλεύουν,
τα πευκάκια μες στο χώμα και με τη σειρά φυτεύουν.

Μέσα στα μικρά δενδράκια, ήταν κ' ένα κυπαρίσσι,
και ο Βάσος το φυτεύει, φέρνει και νερό απ' τη βρύση.

Το ποτίζει για να πιάσει, θέλει σίγουρος για να 'ναι,
πως μεγάλο θε να γίνει, κι όλα τα παιδιά κοιτάνε.

Μα ο Δάσκαλος ρωτά, μιαν απάντηση να δώσει,
τι τον έκανε και θέλει, το δεντρί να μεγαλώσει.

Τούτο 'δω το κυπαρίσσι, θέλω να γινεί μεγάλο,
και ποτέ εδώ κοντά του, μη φυτρώσει τέτοιο άλλο.

Θέλω, Δάσκαλε, μια μέρα, όταν πια θα είμαι γέρος,
κι' αποθάνω, να με βάλουν, μπρος του, σε αυτό το μέρος.

Μα εδώ θα 'χουμε δάσος, δεν θα είν' νεκροταφείο,
το πολύ – πολύ να γίνει, το κοινοτικό γραφείο.

Άλλωστε το δάσος θα 'ναι, για δροσιά το καλοκαίρι,
δίπλα που 'ναι στο χωριό, να δροσίζονται οι γέροι.

Δάσκαλε, του λέει ο Βάσος, μέσα μου, μου λέει κάτι,
πως εδώ μια μέρα θα 'χω, μόνιμο εγώ κρεβάτι.

Και ο Δάσκαλος τον πιάνει, του χαϊδεύει το κεφάλι,
άλλα τώρα πες μου Βάσο, βρες καμιά κουβέντα άλλη.

Μα πώς τα 'φερε η μοίρα και σ' αυτό εδώ το δάσος,
κοιμητήριο, εκάναν, δικαϊώθηκε ο Βάσος.

Κυπαρίσσι έξι μέτρα, το δενδράκι έχει γίνει,
μα η φράση αυτή του Βάσου, σ' όλων το μυαλό έχει μείνει.

Κάποια μέρα, τι τον πιάνει, νέος είν' ακόμη ο Βάσος,
τσάπα παίρνει μα και φτυάρι, πάει εκεί, στο πρώην δάσος.

Σκάβει και ανοίγει τάφο, μπρος από το κυπαρίσσι,
κι' ετοιμάζεται στο σπίτι, πάλι πίσω να γυρίσει.

Μα σαν έφτασε στο σπίτι, στην κουζίνα μέσα μπαίνει,
πέφτει κάτω ξαφνικά και ο άνθρωπος πεθαίνει.

Έκλαψ' όλο το χωριό, για το Βάσο που εχάθη,
μα αυτός ποτέ δεν είχε, στη ζωή του κάνει λάθη.

Μέσα εκεί τώρα κοιμάται, κάτ' από το κυπαρίσσι,
μα το θαύμα είναι πώς, όλα τα 'χε προνοήσει;

ΤΟ ΑΔΙΚΟ

Λίρες κρυμμένες σε σπηλιά, τρεις νέοι πάν' να βρουνε,
κι' οι Δύο ετοιμάζονται, μέσα εκεί να μπουνε.

Ο άλλος έξω θα 'μενε, το φύλακα να κάνει,
κι' αυτός που εκεί τις έβαλε, τώρα έχει πεθάνει.

Τον σκότωσαν, μα βρέθηκε κάποια στιγμή γραμμένο,
το θησαυρό της κατοχής, πως είχε εκεί κρυμμένο.

Μα και αυτός που σκότωσε, τον άνθρωπο εκείνο,
επίνγηκε και χάθηκε, στον ποταμό το Ρήνο.

Οι Δύο νέοι βρίσκονται, μες στις σπηλιάς τα βάθη,
μα θέλουν το χρυσό αν βρουν, ο άλλος μην το μάθει.

Πράγματι, βρίσκουν το χρυσό, είναι πολύ το χρήμα,
εάν στα τρία μοιραστεί, σκεφτήκαν', θα 'ναι κρίμα.

Οι δύο μας να το πάρουμε, ο άλλος να πεθάνει,
στα τρία όταν μοιραστεί, μόνο κακό θα κάνει.

Σκοτώνουνε τον άνθρωπο, μες στη σπηλιά τον σέρνουν,
και μόνοι τους το θησαυρό, αυτοί οι δύο παίρνουν.

Κανείς ποτέ δεν έμαθε, για τους εγκληματίες,
που έγιναν αργότερα, επιχειρηματίες.

Φτιάξανε σπίτια σύγχρονα και πολυκατοικία,
μα πάντα τους ακολουθεί, αυτή η αμαρτία.

Κάναν' παιδιά και κάποτε, γίναν' και συμπεθέροι,
παντρεύτηκε η Χρυσανγή και πήρε το Λευτέρη.

Μεγάλος γάμος έγινε, μεγάλο γλεντοκόπι,
όμως ετούτα ήτανε, γι' αυτούς, χαμένοι κόποι.

Του γάμου την επόμενη, ταξίδι θε να πάνε,
μαζέψανε τα πράγματα, κι αμέσως ξεκινάνε.

Μπαίνει στ' αμάξι η Χρυσουγή, μαζί με το Λευτέρη,
για ένα μήνα να βρεθούν, μακριά σε άλλα μέρη.

Και τ' αυτοκίνητο αυτό, πρώτο ταξίδι κάνει,
σε πέντε δευτερόλεπτα, τα εκατό τα πιάνει.

Ήτανε δώρο στο γαμπρό, από τον πεθερό του,
που δεν τον είδανε ποτέ, να κάνει το σταυρό του.

Στο δέκατο χιλιόμετρο, επέσαν' σ' ένα βράχο,
και το ζευγάρι, βρίσκεται, μέσα εκεί μονάχο.

Φωτιά μπορεί να ξέσπαγε, για να 'βγουν δε μπορούνε,
κι οι Δυό τους τώρα ζωντανοί, στο αμάξ' ίσως καούνε.

Φωνάζουν και παρακαλούν, Θεέ μου, βοήθησέ μας,
βγάλε μας έξω από 'δω, απεγκλώβισέ μας.

Κείνη την ώρα πέρναγε, μια νέα κι ένας νέος,
σταμάτησαν και έκαναν, αυτό που είχαν χρέος.

Αμέσως έξω έβγαλαν, σώσανε το ζευγάρι,
και το αμάξι βλέπουνε, φωτιά να έχει πάρει.

Λαμπάδιασε και έμεινε, μονάχα η λαμαρίνα,
και τα παιδιά συνήλθανε, ύστερ' απ' ένα μήνα.

Βρήκανε κι ευχαρίστησαν, τους δυό σωτήρες τώρα,
που 'ναι κι' οι δύο διάσημοι, γιατροί μέσα στη χώρα.

Πατέρα είχαν οι γιατροί, οι δύο οι σωτήρες,
αυτόν που σκότωσαν οι Δυό και πήρανε τις λίρες.

Μα τα παιδιά τι έφταιγαν, γι' αυτό που είχε γίνει;
Το έγκλημα μέχρι στιγμής, σ' όλους κρυφό είχε μείνει.

Τώρα, αυτοί που το 'καναν, πολύ μετανοήσαν',
κ από τις τύψεις που 'χανε, το μάτι τους δεν κλείσαν'.

Περάσαν' χρόνια άσχημα, καθόλου δε χαρήκαν',
και ευτυχία και χαρά, ποτέ δεν αισθανθήκαν'.

Άσχημες μέρες πέρασαν, οι Δύο συμπεθέροι,
το έγκλημα' αποκάλυψαν, όταν γενήκαν' γέροι.

Μα ο Θεός τα έφερε και πέθαναν κι οι Δύο,
μια μέρα σ' ένα θάλαμο, μες στο νοσοκομείο.

Κι αυτοί που διαπίστωσαν, το τέλος και των Δυών τους,
ήταν οι ίδιοι οι γιατροί, οι Σωτήρες των παιδιών τους.

ΤΟ ΚΑΥΣΙΜΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ο Διαμαντής που ήτανε, ένα μοναχοπαίδι,
εγνώρισε το Στέφανο, που 'ταν παπαδοπαίδι.

Η γνωριμία έγινε στ' Αγιάννη το ξωκλήσι,
οκτώ χρονών ήταν κι' οι δυό, τα 'χαν δεν τα 'χαν κλείσει.

Είχανε πάει στη γιορτή, εκεί να προσκυνήσουν,
και αδελφό κατάφεραν κ' οι Δύο ν' αποκτήσουν.

Μοναχογιός κι' ο Στέφανος, ήταν μα έχει τώρα,
ένα σπουδαίο αδελφό, μέσα σ' αυτή τη χώρα.

'Ηταν και για τους δύο τους, Δώρο απ' τον Αγιάννη,
τη μοναξιά εμπόρεσε, ο άγιος να 'γιάνει.

Γιατ' αν δεν έχεις αδελφό, στα παιδικά σου χρόνια,
κενές στιγμές μονάχος ζεις, που διαρκούν αιώνια.

Από εκείνη τη στιγμή, που οι δυό τους γνωριστήκαν',
ποτέ στη ζήση τους μετά, δεν αποχωριστήκαν'.

Στο Μάναρη ο Στέφανος, γονείς και σπίτι έχει,
μα εκεί στη Βλαχοκερασιά, ο νους του πάντα τρέχει.

Κι' όταν τελειώνει το σχολειό κι έρχεται καλοκαίρι,
το μπάριμπα-Μήτσο ο Διαμαντής, στέλνει για να τον φέρει.

Στο σπίτι να 'χει αδελφό, παρέα να του κάνει,
μαζί γυρνούν ολημερίς, κανένας δεν τους πιάνει.

Περνούν τα χρόνια και οι δυό, πηγαίνουν να σπουδάσουν,
και για ν' ανταπεξέλθουνε, πρέπει δουλειά να πιάσουν.

Ο Διαμαντής θέλει γιατρός, μεγάλος για να γίνει,
και στους αρρώστους την υγεία, χωρίς λεφτά να δίνει.

Ο Στέφανος μηχανικός, σπίτια να φτιάχνει θέλει,
φτωχούς κι απόρους να βοηθά, το χρήμα δεν τον μέλλει.

Αυτά τα δύο τα παιδιά, οι δυό σπουδαίοι νέοι,
έχουνε κάτι μέσα τους, που συνεχώς τους καίει.

Θέλουν ο κόσμος να περνά, ευχάριστα κι' ωραία,
και τα παλιά συστήματα, ν' αλλάξουνε με νέα.

Έχουν βαθιά μες στην ψυχή, αγάπη, καλοσύνη,
το άδικο δε θέλουνε, ζητούν δικαιοσύνη.

Τους πεινασμένους τους λαούς, μες στο μυαλό τους φέρουν,
αγώνες κάνουν και γι' αυτούς, για να μην υποφέρουν.

Αγάπη τρέφουνε πολλή, κι οι δυό για την πατρίδα,
μα τέτοια πίστη στο Θεό, ποτέ δεν ξαναείδα.

ΕΙΡΗΝΙΣΤΕΣ που στο μυαλό, έχουνε την ΕΙΡΗΝΗ,
το όνομά τους με γράμματα χρυσά, αιώνια θα μείνει.

Αυτοί οι δυό κατάφεραν, Σωτήρες για να γίνουν,
και πάνω σε αυτή τη γη, οι άνθρωποι να μείνουν.

Όταν ο κόσμος έφτασε, στο τέλος κάποια ώρα,
οι δυό αυτοί τον έσωσαν και ζούμε όλοι τώρα.

Τη θάλασσα μετέτρεψαν κι ενέργεια την κάνουν,
και τη Ζωή πάνω στη γη, σ' άλλους ρυθμούς τη βάνουν.

Σ' όλους αυτούς τους αρχηγούς, που κυβερνάνε λένε,
να κάνουν κάτι ανθρώπινο, αν για να ζήσουν θένε.

Τα όπλα τους να θάψουνε, βαθιά στης γης το χώμα,
έχουνε περιθώρια, μία βδομάδα ακόμα.

Τότε μόνο θα πάρουνε, το καύσιμο το νέο,
φτηνό και πεντακάθαρο, άριστο και σπουδαίο.

Όλοι τους υπακούσανε, υπέγραψαν ΕΙΡΗΝΗ,
και η ζωή πάνω στη γη, παντοτινά θα μείνει.

Αυτά που γράφω στο χαρτί, τα 'χω στη φαντασία,
πιστεύω όμως πως εδώ, κρύβεται η ουσία.

Θα 'ρθουνε χρόνια και καιροί, που έτσι θα να γίνει,
η γη από ενέργεια, μια μέρα θε να μείνει.

Και τότε το θαλασσινό νερό, θα έλθει για να δώσει,
τη λύση του προβλήματος και τους λαούς να σώσει.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ

Πήγε ο χάρος μιά βραδιά, τη μάνα για να πάρει,
μα ήλθε αντιμέτωπος, με ένα παλικάρι.

Ήταν ο γιος που δίπλα της, καθόταν και κοιτούσε,
τον πυρετό μην ανεβεί, το χέρι της κρατούσε.

Από ημέρες άρρωστη, βρίσκεται στο κρεβάτι,
κι ο γιος κάθεται δίπλα της, χωρίς να κλείσει μάτι.

Καθώς ο χάρος άνοιξε, την πόρτα του σπιτιού της,
τον βλέπει η γερόντισσα και λέει του παιδιού της:

Μην τον αφήσεις, γιόκα μου, μαζί του να με πάρει,
δείξ' του πως είσαι δυνατός, Βλαχοκερασιώτης, παλικάρι.

Δεν θέλω τόσο γρήγορα, μόνο να σε αφήσω,
θέλω εγγόνια για να δω κ' ύστερ' ας ξεψυχήσω.

Σηκώθη πάνω το παιδί, τα στήθια του προβάλλει,
φύγε, του λέει, χάροντα, μάνα δεν κάνω άλλη.

Ο χάροντας δεν άκουσε, δε θε να κάνει πίσω,
το παλικάρι ξανά λέει, φύγε, θα σε χτυπήσω.

Ο χάρος τότε τον κοιτά, του λέει αγριεμένα,
ποτέ δε μπόρεσε κανείς, ν' αντισταθεί σε μένα.

Αν είσαι τόσο δυνατός, του λέει το παλικάρι,
πάλη, πάμε να κάνουμε, στο κόκκινο λιθάρι.

Μα θέλω όλο το χωριό, εκεί μπροστά, να βλέπει,
πως θα σε ρίξω καταγής, έτσι να γίνει πρέπει.

Ο χάροντας συμφώνησε, οι δύο τους να παλέψουν,
και τώρα όλο το χωριό, στην πέτρα θα μαζέψουν.

Φεύγουν και πάν' στην εκκλησιά, βαράνε την καμπάνα,
την πάλη όλοι να ιδούν, για του παιδιού τη μάνα.

Στην πέτρα όλοι πήγανε, κανείς δεν έχει μείνει,
στα σπίατα κι όλοι καρτερούν, τη μάχη για να γίνει.

Πάνω στο βράχο βάλανε, τον Λάγγα μπαρμπα-Γιάλλη,
που είν' ο γεροντότερος, το δίατητή να κάνει.

Όλοι οι άλλοι κάθισαν, τριγύρω απ' τ' αλώνι,
βλέπουν του χάρου το παιδί, το χέρι να απλώνει.

Δώσαν' τα χέρια κι' είπανε, αυτός που θα κερδίσει,
στην πέτρα εκεί την κόκκινη, στο τέλος θα καθίσει.

Κι' ο ηττημένος, τρεις φορές, τα πόδια θα του πλύνει,
και συμφωνία κυριών, κείν' τη στιγμή θα γίνει.

Ο μπαρμπα-Γιάλλη, τρεις φορές, ψηλά πυροβολάει,
και ο αγώνας ο σκληρός, αμέσως αρχινάει.

Ο χάροντας πρώτος αυτός, το νέο τον χτυπάει,
δε υιώθει τίποτα ο υιος, γελά και τον κοιτάει.

Ο Νέος ετοιμάζεται, το χτύπημα να δώσει,
σ' αυτό που πριν εδέχτηκε, τώρα ν' ανταποδώσει.

Σιγή απ' όλους γίνεται, κανένας δε μιλάει,
σφίγγει ο νέος τη γροθιά, το χάροντα χτυπάει.

Μα είν' θεριό ο άρχοντας, τα στήθια του ατσάλι,
τίποτα δεν αισθάνεται, μα θα χτυπήσει πάλι.

Χτυπά το νέο δυνατά, γροθιά γερή του δίνει,
το παλικάρι ακούνητο κι αλύγιστο θα μείνει.

Φωνάζει ο κόσμος δυνατά, το νέο ενθαρρύνει,
χτύπα, του λένε, δυνατά, στον τόπο για να μείνει.

Έτοιμος τώρα, είν' ο υιος, κοιτάζει τη γροθιά του,
χτυπά το χάρο δυνατά, πάνω στα σωθικά του.

Αγκομαχεί ο χάροντας, χάνει και τη μιλιά του,
συνέρχεται κι' είν' έτοιμος, να ρίξει τη γροθιά του.

Αγριεμένος και κακός, το σώμα του φουσκώνει,
χτυπά το νέο άγρια, στο στήθος τον ματώνει.

Αίματα τρέχουνε στη γη, ο τόπος κοκκινίζει,
κι όταν το αίμα σταματά, ο αγώνας ξαναρχίζει.

Ανάσα παίρνει δυο φορές, σηκώνει την πυγμή του,
στο χάρο ρίχνει τη γροθιά, μ' όλη τη δύναμή του.

Σπαράζει ο χάρος πέφτοντας, κάτω εκεί στο χώμα,
μα είν' θεριό ανήμερο, δυνάμεις έχει ακόμα.

Σηκώνεται και έτοιμος, είναι για να χτυπήσει,
πιστεύει τούτη τη φορά, ο νιος θα ξεψυχήσει.

Ανάσες παίρνει, δυνατές, μουγκρίζει και φουσκώνει,
τόρα, του λέει, τίποτα να ξέρεις δε σε σώνει.

Ο νέος κάθεται μπροστά, προβάλλοντας τα στήθια,
γροθιά γερή 'θε να δεχτεί, τρομαχτική στ' αλήθεια.

Μ' αντί να πέσει κάτ' ο νιός, αντί να ξεψυχήσει,
τα δάκτυλά του ο χάροντας κρατά, που 'χει τσακίσει.

Ουρλιάζει, σκούζει δυνατά, όχι από τον πόνο,
που δεν ξεψύχησε ο νιος, από αυτό και μόνο.

Ο νέος έχει ζαλιστεί, κουνάει το κεφάλι,
συνέρχεται, κι' είν' έτοιμος, για να χτυπήσει πάλι.

Το χάροντα τώρα κοιτά, που έχει γίνει μαύρος,
λυσομανά και φέρεται, σα μανιασμένος ταύρος.

Το παλικάρι έτοιμο, το χτύπημα να κάνει,
μα ο χάρος φέρετ' ύπουλα κι' απ' τα μαλλιά το πιάνει.

Ο μπαρμπα-Γιάννης φώναξε, διαιτητής σαν είναι,
ανανδρε, χάρε, ύπουλε, σωστός αμέσως γίνε.

Τίποτ' αυτός, δεν άκουσε, το νέο τον κρατάει,
απ' τα μαλλιά και μιά γροθιά, στο πρόσωπο του σκάει.

Θα σε σκοτώσω, πού θα πας, θα γίνει η κηδεία,
λέει στο νιό που τ' απαντά, αυτό, είν' ανανδρία.

Ο χάροντας δεν του μιλά, άλλη γροθιά του δίνει,
το παλικάρι ακίνητο, ξανά όμως θα μείνει.

Το χάροντα τότε κοιτά, στα μάτια αγριεμένο,
το παλικάρι και του λέει, χάροντα, δεν πεθαίνω.

Μα θέλω κάτι να σου πω, πριν τώρα ξεψυχήσεις,
μες στο δικό μου το χωριό, ξανά δε θα πατήσεις.

Θα σε ξαπλώσω καταγής, θα λιώσω το κορμί σου,
μπρος στη δική μου δύναμη, ωχριά η δύναμή σου.

Σε τούτο εδώ το άκουσμα, βρυχάται κι αγριεύει,
ο χάρος κι από το κακό, ο νους του, του σαλεύει.

Ορμά επάνω στο παιδί, του σφίγγει το κεφάλι
και στο λαιμό τα δόντια του, γερά τα έχει βάλει.

Θέλει το αίμα του να πιεί, ο νικητής να γίνει,
φόβος και τρόμος στο χωριό, όπως και πριν να μείνει.

Ο νέος τότε του περνά, τα χέρια του στη μέση,
σφίγγει το χάρο τρομερά, στο χώμα αυτός θα πέσει.

Εξάπλωσε παντοτινά, μπροστά από την πέτρα,
και απ' το στόμα έβγαλε, μιά φλόγα δύο μέτρα.

Κι ο νιος, ευθύς ανέβηκε, στο κόκκινο λιθάρι,
υψώνοντας το χέρι του, λέει το παλικάρι.

Τη νίκη που κατάφερα, στον Αγιο-Λιά 'δω πάνω,
από μικρός σκεπτόμουν, δώρο να σας την κάνω.

Μα θέλω να 'στε όλοι σας, φίλοι κι αγαπημένοι,
στο δοξασμένο μας χωριό, να ζείτε μονιασμένοι.

Γυρνούν γλεντώντας στο χωριό, πάνε στου νιού τη μάνα,
και με τις βάρδιες χτύπαγαν, τρεις μέρες την καμπάνα.

*(Αφιερωμένο με τα καλύτερα συναισθήματα στο χωριό μου,
στον τόπο που πρωτοείδα το φως και ανέπνευσα
το καθαρό οξυγόνο του).*

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Απ' το δικό του στου παππού, το σπίτι για να φτάσει,
μέσ' από μία ρεματιά, έπρεπε να περάσει.

Φοβόταν όμως το παιδί, γιατί' είχε φαντασία,
και έβλεπε κάθε φορά, καινούργια οπτασία.

Έβλεπε μπρος στο δρόμο του, νύμφες που του γελούσαν,
και μαυροφόρες κοπελιές, που τον εχαιρετούσαν.

Άνδρες που οι φουστανέλες τους, ήτανε ματωμένες,
νεράιδες να του τραγουδούν, γριές καμπουριασμένες.

Λευκά και μαύρα άλογα, στα πισινά τα πόδια,
να στέκουν και να το κοιτούν, έβλεπε μαύρα βόδια.

Μια νύχτα είδ' έναν παπά, που 'τρεχε να προλάβει,
κρατώντας δισκοπότηρο, για να το μεταλάβει.

Έβλεπε μπρος κι' αριστερά, του δρόμου καθισμένους,
αετούς, κοράκια, πελαργούς και στη σειρά βαλμένους.

Κριάρια είδε μια βραδιά, κόκκινα μα και μαύρα,
που απ' το στόμα έβγαζαν, πυρακτωμένη λάβρα.

Άλλη νυχτιά, είδε τσολιά, μπροστά να περπατάει,
και πίσω του μια λέαινα, να τον ακολουθάει.

Είδε και μια πορτοκαλιά, γεμάτη με λεμόνια,
σ' ένα κλαδί να κρέμονται και δυό χρυσά πεπόνια.

Μα τι μυαλό ήταν αυτό, που είχε στο κεφάλι,
η φαντασία του παιδιού, ήταν πολύ μεγάλη.

Αυτό που είδε μια βραδιά, συμβεί ποτέ δεν έχει,
τον εαυτό του δίπλα του, μαζί του για να τρέχει.

Μα σαν, λίγο προχώρησε, είδε έν' άσπρο άτι,
μπροστά του για να κάθεται και να 'χει ένα μάτι.

Στο κέντρο του μετώπου του, που είχε αναβάτη,
το ίδιο κείνο το παιδί, χωρίς κανένα μάτι.

Όταν μεγάλο θα γενεί, αυτό το παλικάρι,
τις τύχες όλων των λαών, στα χέρια ίσως πάρει.

Γιατί με έναν τέτοιο νου, με τέτοια φαντασία,
μπορεί να φέρει στους θνητούς και την αθανασία.

Αφού γεννάει το μυαλό, ασύλληπτα για άλλους,
πράγματα που δεν πλάστηκαν κι από τους πιο μεγάλους.

Το σπάνιο στον άνθρωπο, δεν είναι να διαβάζει,
ό,τι οι άλλοι γράφουνε, μα ιδέες για να βγάζει.

Μέσ' απ' τη φαντασία του και να τις κάνει πράξη,
κι απ' τα δεινά, πάνω στη γη, τον κόσμο ν' απαλλάξει.

Η φαντασία του μυαλού, είναι μεγάλο πράμα,
φωτίζει και επινοεί κι' άλλα πολλά συνάμα.

Και αν ποτέ κάποιο παιδί, σας πλάθει παραμύθια,
βοηθήστε το, έχει μυαλό, αυτή 'ναι η αλήθεια.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ

Του χωριού τους οι καμπάνες, άρχισαν για να χτυπάνε,
κι' όλα τα παιδιά καλούσαν, για τον πόλεμο να πάνε.

Όλα τώρα ετοιμαστήκαν', δίνουν τις ευχές οι μάνες,
μα ακόμα συνεχίζουν, να ηχούνε οι καμπάνες.

Μέσα σ' όλα τα παιδιά, ήτανε κι' ο Νικηφόρος,
άριστος πάντα σχολείο, μόνιμος σημαιοφόρος.

Φεύγουν όλα τα παιδιά, μες στο μέτωπο πηγαίνουν,
και για τις μεγάλες μάχες, όλοι οι Έλληνες μαθαίνουν.

Πολεμούν τα παλικάρια, μες στα κρύα και τα χιόνια,
και στο νου σκηνές θα μείνουν, που θα τις θυμούνται χρόνια.

Σαν τελειώνουνε οι μάχες, νικητές και νικημένοι,
μέτρησαν πόσοι υπάρχουν κι' απ' τους δυό τους σκοτωμένοι.

Οι Νικητές, μετρήσαν' χίλιους, δυό χιλιάδες οι χαμένοι,
τρεις χιλιάδες εννιακόσιοι, όλοι οι τραυματισμένοι.

Έρχεται ο Νικηφόρος, στο χωριό, μετά τη λήξη,
του πολέμου και στη μάνα, τις πληγές του θα της δείξει.

Ευτυχώς, του λέει η μάνα, που 'ναι λίγες οι πληγές,
κι έχουμε και Νοσοκόμα, να τους κάνει αλλαγές.

Ένα βράδ' η Νοσοκόμα, ρώτησε το Νικηφόρο,
αν στον πόλεμο τον είχαν και εκεί σημαιοφόρο.

Άρχισε να διηγείται, τι στον πόλεμο γινόταν,
και ποτέ ξανά μη γίνει, σύρραξη ο νιος ευχόταν.

Είδα, λέει, αεροπλάνα, άμαχους να βομβαρδίζουν,
πολυβόλα κι' άλλα όπλα, παλικάρια να θερίζουν.

Άκουσα και τραυματίες, ωχ μανούλα, να φωνάζουν,
και κανόνια να βροντούν και τη γη να την τραντάζουν.

Έφερα και στο μυαλό μου, όταν κάποιος ξεψυχούσε,
κείν' την ώρα κάποιος άλλος, πλούτη, δόξα θ' αποκτούσε.

Είδα μπρος μου, ένα σκύλο, ένα χέρι να βαστάει,
μες στο στόμα του και άλλον, κείν' το χέρι να τραβάει.

Πόδια είδα μες στα χιόνια, σκοτωμένων να 'ν' κομμένα,
και κορμιά σαν κυπαρίσσια, κάτω να 'ναι ξαπλωμένα.

Είδα γύπες που εντόσθια, μες στο στόμα τους κρατούσαν,
σηκώνόντουσαν και φεύγαν' και ψηλά πολύ πετούσαν.

Σαρκοβόρα έχω δει, που τις σάρκες να ξεσκίζουν,
άντερα, κοιλίες ν' αρπάζουν και να τα καταβροχθίζουν.

Όρνια είδα μια φορά, πάνω σε νεκρό να κράζουν,
να του γδέρνουν το κεφάλι και τα μάτια να του βγάζουν.

Είδα άλογα, μουλάρια, με κοιλίες έξω βγαλμένες,
είδα πάνω σε κουφάρια, αλεπούδες μαζεμένες.

Κουρασμένοι ένα βράδυ, πέσαμε να κοιμηθούμε,
μα ξυπνώντας κάποια ώρα, τι μας έμελλε να δούμε!...

Δίπλα από μας υπήρχαν, δύο αντίπαλοι φαντάροι,
π' απ' αυτούς υπήρχε μόνο, των ανθρώπων το κουφάρι.

Τα εντόσθια τα 'χαν φάει, άγρια πουλιά και όρνια,
για να ζήσουν και εκείνα, πάνω κει ψηλά στα χιόνια.

Είχε δει ο νέος κι' άλλα και χειρότερα ακόμα,
μα σε μια στιγμή μπροστά του, ξάπλωσε η Νοσοκόμα.

Λιποθύμησε με όσα, έλεγε ο Νικηφόρος,
γιατί νόμιζε στις μάχες, θα 'τανε σημαιοφόρος.

Και παρέλαση θα κάναν', έτσι είχε φανταστεί,
μα στο άκουσμα ετούτων, έχει τώρα ζαλιστεί.

Τη συνέφερε ο νέος και η κοπέλα θα ρωτήσει,
μα, τι όφελος θα έχει, όποιος και αν θα νικήσει;

Τρεις χιλιάδες εννιακόσιοι, είναι οι τραυματισμένοι,
και των δύο αντιπάλων κι άλλοι τόσσοι σκοτωμένοι.

Όλο το χρυσό του κόσμου και τα πλούτη όλης της γης,
τις πληγές, μπορούν να 'γιάνουν, τούτης της καταστροφής;

Όχι, απαντά ο νέος, των ανθρώπων οι ζωές,
κοστολόγιο δεν έχουν, δεν υπάρχουνε τιμές.

Νικηφόρε, να ρωτήσω κάτι άλλο θέλω ακόμα,
λέει στο νέο μ' απορία, η μικρή η Νοσοκόμα.

Τι κερδίζει ο νικητής, του πολέμου και τι χάνει,
κείνος που θα βγει χαμένος, πόλεμος να γίνει κάνει;

Θα σου πω αμέσως τώρα, στο κορίτσι λέει ο νέος,
για να μάθεις ποιος κερδίζει και ποιος χάνει, έχω χρέος.

Νικητής των πολέμων, δεν υπήρξε κανένας,
ηττημένοι μονάχα, μ' άλλον τρόπ' ο καθένας.

Σ' ένα μόνο παιχνίδι, όλοι είν' κερδισμένοι,
στο σκοπό της ΕΙΡΗΝΗΣ, άμα είναι ταγμένοι.

Σκέφτηκε η Νοσοκόμα κι απαντά στο Νικηφόρο...
Πόλεμος ίσον το χάος και ΕΙΡΗΝΗ θείο Δώρο!

Ο ΕΙΡΗΝΙΣΤΗΣ ΠΛΑΝΗΤΑΡΧΗΣ

Σαν θα γίνω Κυβερνήτης και μεγάλος Πλανητάρχης,
θα φροντίσω ΣΥ ΕΙΡΗΝΗ, αιωνίως να υπάρξεις.

Πρώτα – πρώτα θ' αγοράσω, άφθονο χαρτί, μελάνι,
και το νου μου θα τον βάλω, ύμνους, στίχους να σου κάνει.

Θ' αγοράσω και κομπιούτερ, να τα γράφω, να τα δίνω,
σ' όλους τους γνωστούς και φίλους κι' άγρυπνος νυχτιές θα μείνω.

Ύστερ' από λίγα χρόνια, π' όλοι θα 'χουν καταλάβει,
τι ΕΣΥ μπορείς να κάνεις, ίσως κάτι έχω προλάβει.

Τότε θα 'χω καταφέρει, τα θεμέλια σου να κάνω,
για να ζουν μ' αγάπη, όλοι, οι λαοί στη γη επάνω.

Θα πουλήσω όλα τα τανκς, που για σίδερα θα πάνε,
και τροφή θα στείλω σ' όλους, τους λαούς να μην πεινάνε.

Άλλα άρματα θα δώσω, να τα λιώσουν στο καμίνι,
σπίτια στους φτωχούς να φτιάξω, άστεγος κανείς μη μείνει.

Τους πυραύλους θα τους κάνω, μπάρες, σίδερα, για δρόμους,
σύγχρονα Νοσοκομεία, με γιατρούς και νοσοκόμους.

Τα ραντάρ θε να τα κάνω, τις αρρώστιες ν' ανιχνεύουν,
στους γιατρούς να στέλνουν σήμα και αυτοί να τις γιατρεύουν.

Βλήματα και σφαίρες όλα, για μολύβι θα πουλήσω,
αίμα τεχνικό θα φτιάξω και το πρόβλημα θα λύσω.

Χημικά και ό,τι άλλο, θα τα βάλω μες στο χώμα,
τεχνητές καρδιές θα φτιάξω, κι άλλα όργανα ακόμα.

Δάσκαλους καλούς θα κάνω, να διδάσκουν στα σχολεία,
συγγραφείς χιλιάδες θα 'χω, που θα γράφουνε βιβλία.

Δρόμους, πάρκα και πλατείες, μες στο πρόγραμμα θα έχω,
και για τη δικαιοσύνη, θ' αγρυπνώ και θα προσέχω.

Θ' αγοράζω επιστήμη, θα πουλώ τα πολυβόλα,
να τα κάνουνε γεφύρια, να 'χουν τα ποτάμια όλα.

Εργαστήρια θα κάνω, κει που όπλα τώρα βγάζουν,
τεχνητά νεφρά θα φτιάχνω, σ' όλους να 'χουνε να βάζουν.

Κει που τώρα κάνουν βόμβες και στα κράτη τις πουλάνε,
τεχνητό μυαλό θα βγάζουν, να τους βάζω... ν' αγαπάνε.

Θα πουλώ πατέντες σ' όλους, σε μικρούς και σε μεγάλους,
Αμερικάνους, Ρώσους, Άγγλους, Σομαλέζους μα και Γάλλους.

Επιστήμονες θα βάζω, τον πολιτισμό να σπέρνουν,
ανθρωπιά θε να θερίζουν, χρήματα πολλά να παίρνουν.

Μα αυτά τα κέρδη όλα, στα ταμεία δεν θα μπαίνουν,
θα πηγαίνουν στα σχολεία κι άνθρωποι σωστοί θα βγαίνουν.

Από κει, θε να τους παίρνω, να τους βάζω κάθε μέρα,
μίσος και κακό να στέλνουν, στα βουνά κι ακόμα πέρα.

Κει που τώρα βγάζουν σφαίρες και τουφέκια κατοντάδες,
θα γιατρεύουν τις γυναίκες, που δεν έγιναν μανάδες.

Κει που τώρα φτιάχνουν τανκς και γεμίσανε οι τόποι,
φάρμακα εγώ θα φτιάχνω, να τα παίρνουν οι άνθρωποι.

Τα μιράζ και E16, θα τα βάλω για αντίκες,
συμφωνίες ΜΗ πολέμου, θα 'χω κάνει τις συνθήκες.

Κει που τώρα σχεδιάζουν, πώς τον πόλεμο θα κάνουν,
κρεμαστούς θα φτιάξω κήπους, που λουλούδια θε να βγάνουν.

Μα στους φίλους του πολέμου και σ' αυτούς κοντά θα μείνω,
πλαστικούς ανθρώπους θα 'χω κι όσους θέλουν θα τους δίνω.

Να σκοτώνουν κάθε μέρα, να τους κόβουν τα ποδάρια,
κι έτσι θα 'χουνε να λένε, ότι είναι παλικάρια.

Οι άνθρωποι κάνουν ό,τι, τους προστάζει η καρδιά τους,
άλλοι θέλουν ΕΙΡΗΝΗ κι άλλοι πτώματα μπροστά τους.

Και στο τέλος, ποιο το κέρδος σ' έναν πολεμοχαρή;
ένας τάφος δύο μέτρα και το χόμα που 'ν' βαρύ.

Μα και οι φίλοι της ΕΙΡΗΝΗΣ, δύο μέτρα θέν κι εκείνοι,
μόνον που η ψυχή ετούτων, αιωνίως θα 'χει μείνει.

Στα Ουράνια να γυρνά και στον κόσμο ν' αγναντεύει,
μα των άλλων η ψυχή, μες στο χρόνο θα παλεύει.

Κάτι να 'βρει να την κάνει, για να εξιλεωθεί,
άδικα όμως θα ψάχνει, θα 'χει ταλαιπωρηθεί.

Κι όλο θα ταλαιπωρείται, πάντα στο διηνεκές,
μες στις κόλασης τις πίσσες, για τις πράξεις τις κακές.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ

Φεύγοντας για την ξενιτιά, ήταν μικρό παιδάκι,
άφησε πίσω γονικά κι' ένα μικρό σπιτάκι.

Λουλούδια είχαν στην αυλή, μικρό δεντρί φυτέψαν',
πως θα γυρίσει να το βρει, μια μέρα επιστρέψαν'.

Νέα η μάνα ήτανε, λαμπάδα το κορμί της,
όλοι την εθαυμάζανε, γι' αυτή τη δύναμή της.

Και ο πατέρας όμορφος, λεβέντικη 'χε όψη,
καθημερινώς προσεύχετο, ο γιος του να προκόψει.

Περάσαν' μέρες και ο γιος, στέλνει το πρώτο γράμμα,
το πήραν και το διάβασαν κι' αρχίσανε το κλάμα.

Μάνα, πατέρα, συγγενείς, καλά εγώ περνάω,
μα τώρα εκατάλαβα, πόσο σας αγαπάω.

Κάντε κουράγιο και θα 'ρθω, πολύ δεν θα αργήσω,
σε λίγα χρόνια θα 'μαι εκεί, θε να γυρίσω πίσω.

Το δέντρο να ποτίζετε, τον κήπο να κοιτάτε,
κερί για με ν' ανάβετε, στην εκκλησιά σαν πάτε.

Στο χελιδόνι που 'ρχεται και φτιάχνει τη φωλιά του,
πέστε του πως δεν το ξεχνώ κι ας είμαι μακριά του.

Τι έγγραφε διαβάσανε, πολλές φορές ακόμα,
γιατ' ήσαν σα να τ' άκουγαν, απ' του παιδιού το στόμα.

Περάσαν' χρόνια και καιροί, πολλά λεπτά ελάβαν,
παλάτι σπίτι έφτιαζαν, μα τι εκαταλάβαν!

Ο Γιος τους ήταν μακριά, τι τα 'θελαν τα πλούτη,
το παν δεν είν' τα χρήματα, μες στη ζωή ετούτη.

Το δέντρο, που 'χαν στην αυλή, κοιτάζαν' κάθε μέρα,
το γιο τους εσυμβόλιζε, που 'ταν στα ξένα πέρα.

Της μάνας κείν' το πρόσωπο, σαν ήλιου που 'χε λάμψη,
τα γηραιά και η ξενιτιά, του γιου της, το 'χουν κάμψει.

Και του πατέρα το κορμί, που 'ταν σαν κυπαρίσσι,
τα χρόνια και η μοναξιά, που το 'χουνε λυγίσει.

Το παλατάκι φάνταζε, από του γιου τους κόπους,
μα η μάνα θέλει δίπλα της, δικούς της να 'χει ανθρώπους.

Και ο πατέρας γέμισε, το αδειανό πουγκί του,
άδειασε όμως η Ζωή, δεν είχε το παιδί του.

Κείνα τα νιάτα που 'χανε, η μάνα κι ο πατέρας
τα φάγαν' τα γεράματα, της μοναξιάς το τέρας.

Ο Γιος, το αποφάσισε, πίσω να έλθει τώρα,
και η μάνα κάνει το σταυρό, να φτάσει κείν' η ώρα.

'Ερχετ' ο γιος τους στο χωριό, πέφτει στην αγκαλιά τους,
κι οι γέροι ένοιωσαν ξανά, τα χρόνια τα παλιά τους.

Μες στο σπιτάκι το μικρό, πήγανε όλοι τώρα,
και το παιδί σαν έφευγε, θυμήθηκαν την ώρα.

Σ' αυτό προτίμησαν να μπουν και όχι στο παλάτι,
δεν τους θυμίζει τίποτα, δεν τους αγγίζει κάτι.

Μα το σπιτάκι το μικρό, πώς να μην το τιμήσεις,
είναι γεμάτο με χαρές, γεμάτο αναμνήσεις.

Οι γέροι τώρα που 'χανε, τη νύφη και τ' αγγόνια,
το γιο τους να 'ν' στο πλάι τους, ζούσαν ωραία χρόνια.

Παρ' όλα τα γεράματα, χαιρόντουσαν και ζούσαν,
ό,τι στα νιάτα έχασαν και το Θεό υμνούσαν.

Που 'χανε τώρα συντροφιά, που 'χανε τα παιδιά τους,
να τους βρεθούν, να τους σταθούν, τώρα στα γηραιά τους.

Εσείς λεβέντες που 'σαστε, μακριά απ' την πατρίδα,
στείλτε στους γέρους μήνυμα, στείλτε τους την ελπίδα.

Κοντά τους πως θα έλθετε, στα υστερινά τους χρόνια,
για να σας περιμένουνε και για να ζουν αιώνια.

ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΩ

Από την Κρήτη ερχόσουν, όταν σε πρωτοείδα,
να υπηρετήσεις ήθελες και Συ για την πατρίδα.

Ήσουν λεβέντης, όμορφος, ψυχή μεγάλη είχες,
κι' απ' τα πιστεύω που 'χα εγώ, καθόλου δεν απείχες.

Γίναμε φίλοι γρήγορα, μ' άνοιξες την καρδιά σου,
μου μίλησες για σένανε και για τη φαμελιά σου.

Αμέσως εκατάλαβα, πως γνήσιος άνδρας ήσουν,
και πίστεψα πως στη ζωή, πολλοί θα σε τιμήσουν.

Ήτανε μέρα Σάββατο, που μου 'πες ένα νέο,
κι' αργότερα κατέληξε, να είν' για σε μοιραίο.

Στην Κύπρο μου 'πες πως θα πας, εκεί να υπηρετήσεις,
και σ' ένα χρόνο το πολύ, πίσω θε να γυρίσεις.

Μα η μοίρα άλλα έμελλε, άλλα σου είχε γράψει,
είχε γραμμένα πως για σε, η μάνα σου θα κλάψει.

Πήγες και δεν εγύρισες, σε έφαγε το χώμα,
μα εγώ, ο γνήσιος φίλος σου, σε σκέπτομαι ακόμα.

Φαντάζομαι, πώς θα 'σουν, σήμερα άμα ζούσες,
και με το βλέμμα σου τ' αγνό, τους φίλους θα κοιτούσες.

Στη γη είναι το σώμα σου, στα ουράνια η ψυχή σου,
μες στο μυαλό σου σ' έχουνε, οι φίλοι και οι γνωστοί
σου.

Από εκεί που βρίσκεσαι, βλέπεις όλη την Κρήτη,
το πέλαγος το γαλανό κι' αυτόν τον Ψηλορείτη.

Το σπίτι που γεννήθηκες, βλέπεις που είν' βαμμένο,
μαύρο, για σε που χάθηκες, το βλέπεις λυπημένο.

Την καπνοδόχο του θωρείς, καπνό ψηλά να βγάζει,
ακούς και τη μανούλα σου, που βαριαναστενάζει.

Βλέπεις και του πατέρα σου, το βλέμμα το θλιμμένο,
στο πρόσωπό του χαρακιές, το σώμα γερασμένο.

Γεράσαν πριν την ώρα τους, τους έφαγε ο χαμός σου,
τους λύγισε, τους τσάκισε, φίλε ο σκοτωμός σου.

Σε μια σημαία γαλανή, ψηλά σαν κυματίζει,
βλέπω την όψη σου εγώ και που σε συμβολίζει.

Μέσα σε κείνο το πανί, στο ύφασμα πλεγμένοι,
είναι μαζί με σένανε, της Κύπρου οι σκοτωμένοι.

Από εκεί μας βλέπετε, κει μέσα κατοικείτε,
από εκεί κοιτάζετε και όλους μας θωρείτε.

Θέλω μ' αυτό το ποίημα, όλους σας να τιμήσω,
κι εσάς Ηγέτες των λαών, κάτι για να θυμίσω.

Υπάρχουν αγνοούμενοι, που ζουν σε άλλα κράτη,
μπορείτε, αν το θέλετε, κάντε για κείνους κάτι...

*(Αφιερωμένο με σεβασμό στους σκοτωμένους
και αγνοουμένους της Κύπρου)*

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ

Σήκω επάνω να μου πεις, το μάθημα αν ξέρεις,
και τα γραπτά σου να τα δω, θέλω να μου τα φέρεις.

Το μάθημα δεν το 'μαθα, δύσκολα είχες βάλει,
μα εμένανε ξαναρωτάς; εμένα βρήκες πάλι;

Ε! τότε φέρε τα γραπτά, τα καθαρογραμμένα,
ή μήπως σπίτι σαν εχθές, τα έχεις ξεχασμένα;

Δάσκαλε, ούτε και αυτά, μαζί μου έχω φέρει,
γραμμένα τα 'χω, ρώτησε, αν θέλεις και τη Μαίρη.

Μαζί τα γράψαμε εχθές, μα ήμουν ζαλισμένος,
κι' απ' το πολύ το γράψιμο, ήμουν και κουρασμένος.

Κοιτάει ο Δάσκαλος να δει, πού ήτανε η Μαίρη,
τη βλέπει κάτι να κρατεί, στο ένα της το χέρι.

'Ηταν του Πάνου τα γραπτά, που εκείνη είχε γράψει,
μα και αυτή απ' άλλονε, τα είχε αντιγράψει.

Γυρνάει τότε ο Δάσκαλος, στα μάτια τον κοιτάει,
και μια σφαλιάρα ανάποδη, στο μάγουλο του σκάει.

Δάσκαλε, άκουσε να δεις, έλα να 'ξηγηθούμε,
και σα δυο φίλοι αδελφικοί, για λίγο να τα πούμε.

Μία μου λες πως έχω εγώ, βιβλία λερωμένα,
την άλλη πως το μάθημα, δεν έχω διαβασμένα.

Πες μου λοιπόν, τι απ' τα δύο, να κάνω, για να ξέρω,
μάθημα θες, ή καθαρά, βιβλία να σου φέρω;

Όλα μαζί δε γίνεται, δύσκολο είν' το πράμα,
και μάθημα και καθαρά, βιβλία να 'ν' συνάμα.

Εγώ τώρα προτίμησα, να μη σου τα λερώσω,
και έτσι, ολοκαίνουργια, σε άλλονε να δώσω.

Αν θέλεις όμως μάθημα, να μάθω να σου λέω,
αν τα βιβλία λερωθούν, σε τίποτα δε φταίω.

Ο Δάσκαλος κατάλαβε, πως είχε απέναντί του,
ένα πανέξυπνο παιδί και μάγκα μαθητή του.

Του χάιδεψε το πρόσωπο και του 'δωσε το χέρι,
είσαι σπουδαίος στο μυαλό, του λέει, είσ' αστέρι.

Αν θα μ' ακούσεις, θα γενείς, μεγάλος και σπουδαίος,
να σε βοηθήσω σ' ό,τι θες, παιδί μου, έχω χρέος.

Σιγά – σιγά τον έβαλε, το μαθητή σε τάξη,
κι έγινε ο καλύτερος, απ' όλους μες στην τάξη.

Πρώτος σε όλα ήτανε, είχε μυαλό ξυράφι,
χωρίς όμως το Δάσκαλο, θα είχε πάει στράφι.

Μετά από χρόνια έγινε, μεγάλος μες στη χώρα,
και καμαρώνει ο Δάσκαλος, το μαθητή του τώρα.

Ο ΑΪΛΙΑΣ

Σήμερα που θυμήθηκα, κείν' τα παλιά τα χρόνια,
κάτι θα γράψω στο χαρτί, θέλω να μείνει αιώνια.

Εκεί επάνω στο χωριό, να πέρναγες ωραία,
έπρεπε να 'σαι γιος παπά, δασκάλου ή κουρέα.

Μόνον αυτοί περνούσανε, ωραία τη ζωή τους,
και πάντα απολάμβαναν', ό,τ' ήθελε η ψυχή τους.

Εμείς οι άλλοι, ψάχναμε, για κάποια αγγαρεία,
να μας φιλέψει κάτι τις, καμιά καλή κυρία.

Εγώ όταν επέρασα, τα δώδεκα και κάτι,
κατάλαβα πως μ' έκοβε, τις πλάτες το κρεβάτι.

Το στρώμα ήτανε σκληρό και οι πλάτες κουρασμένες,
καινούργιο θέλαν', μαλακό, να 'γιάνουν οι καημένες.

Έτσι το αποφάσισα, καινούργιο ν' αγοράσω,
το κουρασμένο μου κορμί, λίγο να ξεκουράσω.

Θα πάω, λέω, στον Αϊ-Λιά,πραμάτεια να πουλήσω,
κι αγγούρια από τα Μουρσιά, χρήματα να κερδίσω.

Να πάρω στρώμα μαλακό, τις πλάτες μου να βάλω,
και να πετάξω το παλιό, δεν το αντέχω άλλο.

Έβαλα το πουκάμισο, και κείν' το παντελόνι,
που η θειά Ελένη μου 'δωσε και που 'ταν του Αντώνη.

Με γαϊδαράκο δανεικό, του μπαρμπα-Λιά του Λάγκα,
πάω εκεί στον Άϊ-Λιά και στήνω την παράγκα.

Πήγα και μες στην εκκλησιά, άναψα ένα κεράκι,
κάθισα και προσκύνησα, τον Άγιο λιγάκι.

Μετά, γύρισα κι έβαλα, τα πράγματα στη θέση,
και μία πέτρα για σκαμνί, στου μαγαζιού τη μέση.

Γύρω μου το εμπόρευμα, βρισκότανε φτιαγμένο,
και τώρα για να πουληθεί, πελάτες περιμένω.

Αγγούρια φρέσκα διαλαλώ, πορτοκαλάδες κρύες,
ελάτε, πάρτε χωριανοί κι εσείς καλές κυρίες.

Γκαζόζες έχω δροσερές, έχω και γλειφιτζούρια,
και τρυφερά και νόστιμα, απ' τα Μουρσιά αγγούρια.

Όταν εσχόλας' η Εκκλησιά και όλοι έξω βγήκαν',
ψώνισαν και ταυτόχρονα, μες στην καρδιά μου μπήκαν.

Που με τα χρήματα αυτά, θ' αγόραζα το στρώμα,
και θα ξεκούραζα και 'γώ, το κουρασμένο σώμα.

Έλεγα μέσα μου, Θεέ, φύλα τους χωριανούς μου,
θα ξεπληρώσω κάποτε, δεν θα ξεχάσει ο νους μου.

Κάποια ημέρα και εγώ, κάτι γι' αυτούς θα κάνω,
να θυμηθούν τι έκαναν, στον Αϊ-Λιά επάνω.

Μπορεί να πέρασαν πολλά, από ετότε χρόνια,
μα οι πράξεις όμως οι καλές, μένουν εδώ αιώνια.

Ποιος από σας περίμενε, τώρα να σας θυμίσω,
κείνα που τότε γίνονταν και να σας φχαριστήσω;

Μα εγώ ποτέ μου δεν ξεχνώ, πάντα θυμάτ' ο νους μου,
τους φίλους, τους συμμαθητές κι όλους τους χωριανούς μου.

Δεν ετελείωσα εδώ, κάτ' άλλο ετοιμάζω,
για σας που όλους αγαπώ και στο μυαλό μου βάζω.

Κάντε λιγάκι υπομονή κι αργότερα θα δείτε,
τι έχω κάνει για εσάς, πιστεύω να χαρείτε...

ΓΙΑΝΝΗΣ – ΜΑΡΙΑ

Γείτονες, φίλοι, άριστοι, ανθρώποι με αξία,

Ιδανικοί για συντροφία και για καλή φίλία.

Ασύγκριτοι σε όλα τους, κύριοι με σφραγίδα,

Ντόμπροι, αμέσως φάνηκαν, όταν τους πρωτοείδα.

Νηφάλιοι, ευγενικοί, σημαντικοί κι ωραίοι,

Ήσυχους και φιλότιμους, η γειτονιά τους λέει.

Σάματις έχουν κι άδικο, αυτή είν' η αλήθεια,

Μα εμένα τώρα μου 'γιναν, ανάγκη και συνήθεια.

Αν κάποια μέρα δεν τους δω, τι έγιναν ρωτάω,

Ρητώσ δηλώνω πως πολύ, εγώ τους εκτιμάω.

Ιπότης με απόδειξη και μάρτυρες ο Γιάννης,

Αβρόφρων η γυναίκα του, ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ, δεν τους πιάνεις.

ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ – ΕΛΕΝΗ

Έχουν γραφτεί για τη Μαντώ, τη Μπουμπουλίνα κι άλλες,
μα όλοι τους εξέχασαν, Δυο Αρκαδιανές μεγάλες.

Η μία η Τρισεύγενη Δεληβοριά και η άλλη,
η Ελένη του Λιαρόπουλου, ασύγκριτες στα κάλλη.

Ήταν και οι Δυό τους όμορφες, με θάρρος και Ανδρεία,
και για τις πράξεις που 'καναν, τις γράφει η Ιστορία.

Τις γράφει όμως με ψιλά, πολύ λίγοι διαβάζουν,
μ' αυτοί, όλοι τους σίγουρα, τις πράξεις τους θαυμάζουν.

Μες στη Βυτίνα ήτανε, η όμορφη Ελένη,
όταν οι Τούρκοι μπήκανε, μ' αυτή εκεί δε μένει.

Με το παιδί της αγκαλιά, προς τη Γρανίτσα πάει,
κι ο Τούρκος την κατάλαβε και την ακολουθάει.

Τρέχοντας βρέθηκε μπροστά, σ' έναν γκρεμό μεγάλο,
και έπεσε με το παιδί, να έκανε τι άλλο;

Αφού σκλάβα δεν ήθελε, των Τούρκων για να γίνει,
προτίμησε το θάνατο, μ' αθάνατ' έχει μένει.

Η άλλη η Τρισεύγενη, με δαχτυλίδι μέση,
να μην πιαστεί αιχμάλωτη, στο Λάδωνα θα πέσει.

Έριξε πρώτα τα παιδιά, δούλοι για να μη γίνουν,
πνιγίκαν' όλοι στα νερά, μα αιώνιοι θα μείνουν.

Και όσα χρόνια κι αν περνούν, αυτές θα 'ναι γραμμένες,
μες στα χαρτιά κι απ' το λαό, θα είναι τιμημένες.

Γιατί μ' αυτές τις πράξεις τους, τη χώρα μας τιμήσαν',
το θάνατο απ' τη σκλαβιά, αφού επροτιμήσαν.

Ελένη και Τρισεύγενη, γράψατε ιστορία,
Δόξα, τιμή κερδίσατε, κι όλα τα μεγαλεία.

Αθάνατες θα μείνετε κι ας είστε πεθαμένες,
γι' αυτό που τότε κάνατε, είσαστε Δοξασμένες.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Βρέθηκε μέσα στη ζωή, σε δυσκολία μεγάλη,
την προσευχή του έκανε, λύση δεν είχε άλλη.

Γονάτισε στις Παναγιάς, απ' την εικόνα κάτω,
βρισκόταν στην καταστροφή, στις θάλασσας τον πάτο.

Με πίστη και ευλάβεια, της ζήτησε βοήθεια,
μα πριν ακόμη σηκωθεί, κατ' ένοιωσε στα στήθια.

Μία χαρά αισθάνθηκε, να γεύει την ψυχή του,
και ένα βάρος έφευγε, πάνω απ' το κορμί του.

Σηκώθηκε, την κοίταξε, πολλές φορές ακόμα,
κάτι καινούργιο ένοιωσε, σε όλο του το σώμα.

Ελπίδα μέσα στη ζωή, ποτέ δεν είχε τόση,
ούτε και τόσο όμορφα, στη ζήση είχε νοιώσει.

Μητέρα του Ιησού Χριστού, Παρθένα Παναγιά μου,
μη με αφήσεις να χαθώ, βοήθα τη φαμελιά μου.

Καθώς κοιτά, τα μάτια της, του φάνηκε δακρύσαν',
και τα δικά του βούρκωσαν, δάκρυ πολύ έχυσαν.

Ξανά αυτός γονατιστός, τα χέρια του σηκώνει,
θα είσαι η Λατρεία μου, παντοτινά, δηλώνει.

Παρθένα Παναγία μου, ποτέ δεν θα ξεχάσω,
κερί ν' ανάβω για ΕΣΕ, κάνε καλά τον Τάσο.

Τον Τάσο το μονάκριβο, παιδί μου βόηθα τώρα,
να περπατήσει και φωνή, να βγάλει κάποιαν ώρα.

Ήταν η πίστη του βαθιά, βαθιά μες στην ψυχή του,
κατάλαβε πως άρχισε, ν' αυξάνει η δύναμή του.

Κι από αδύναμος πολύ, που ήταν κείν' το χρόνο,
ένοιωσε τώρα δυνατός, πολύ και όχι μόνο.

Μα κείν' την ώρα ακούστηκε, αχός πολύ μεγάλος,
ο Τάσος του εφώναξε, ήταν αυτός κι όχι άλλος.

Πατέρα, έλα πάρε με, στην εκκλησιά να πάμε,
εκεί θέλω να βρισκομαι, εκεί θέλω για να 'μαι.

Και πριν προλάβει στο παιδί, κοντά λίγο να πάει,
βρέθηκε μες στην αγκαλιά, εικόνα να κρατάει.

Ήταν αυτή της Παναγιάς, που την παρακαλούσε,
καλά να κάνει το παιδί και την επροσκυνούσε.

Ο Τάσος εσηκώθηκε, την Παναγιά φιλάει,
τόρα μπορεί και περπατεί, μπορεί και να μιλάει.

Παράλυτος επίστεψα, παντοτινά θα μείνω,
μα για το θαύμα που 'κανες, παπάς εγώ θα γίνω.

Κι ο Τάσος, έγινε παπάς και δίδασκε σε όλους,
ν' ακολουθούν την Παναγιά και όχι τους διαόλους.

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

Το γιο της το μονάκριβο, τον έχει στο κρεβάτι,
και δύο μέρες δίπλα του, δεν έχει κλείσει μάτι.

Θα 'ταν η ώρα δώδεκα, τη νύχτα καλοκαίρι,
στον ουρανό ξεχώριζε, ένα λαμπρό αστέρι.

Το 'δε απ' το παράθυρο, το κοίταζε για ώρα,
μα έν' αηδόνι άρχισε, να κελαηδάει τώρα.

Δίπλα εκεί στη ρεματιά, γλυκό τραγούδι λέει,
μα του παιδιού το μέτωπο, ο πυρετός το καίει.

Τ' άστρι αμέσως κόπηκε, εχάθηκε και πάει,
και το πουλί σταμάτησε κι αυτό να κελαηδάει.

Καθόλου δεν της άρεσε, της μάνας τούτ' το πράμα,
πολύ της κακοφάνηκε και άρχισε το κλάμα.

Ο γιος της άρχισε κι αυτός, να βαριοανασαιίνει,
το χέρι της μανούλας του, πολύ να το ζεσταίνει.

Σηκώθ' η μάνα, άναψε, κεράκι για να βλέπει,
και το γιατρό εσκέφτηκε, να φέρει, είτε, πρέπει.

Είχε ανέβει ο πυρετός, σαράντα και ακόμα,
και το παιδί το έπιασε, ρίγος σ' όλο το σώμα.

Μα τότε, λέει το παιδί, τη μάνα του ρωτάει,
γιατί τ' αηδόνι έπαψε, γιατί δεν κελαηδάει;

Μήπως συμβεί κάνα κακό, δεν είν' καλό σημάδι,
μήπως πεθάνω και βρεθώ, μανούλα μου, στον Άδη;

Έκανε πως δεν άκουσε, η μάνα το παιδί της,
μα ένοιωσε μια μαχαιριά, βαθιά μες στην ψυχή της.

Θα πάω, εσκέφθη, το γιατρό, εδώ τώρα να φέρω,
να δει τι έχει το παιδί, αφού εγώ δεν ξέρω.

Μην πάθει τίποτα γιατί, στον κόσμ' άλλο δεν έχω,
χωρίς παιδάκι στη ζωή, μόνη μου δεν αντέχω.

Ξεκίνησε και το γιατρό, πάει να φέρει τώρα,
είναι μεσάνυχτα βαθιά, τρεις και μισή η ώρα.

Βγήκε από το σπίτι της, στο δρόμο προχωράει,
και ένα φως από ψηλά, τήνε ακολουθάει.

Φτάνοντας έξω απ' του γιατρού, το σπίτι σταματάει,
γιατί ακούστηκε φωνή, πουλιού να της μιλάει.

Κοιτάζει, βλέπει ένα πουλί, μ' ένα κλαδί στο στόμα,
αφήνει πέφτει το κλαδί, κάτω εκεί στο χώμα.

Πάρε ετούτο το κλαδί, πήγαινε να το δώσεις,
γρήγορα τώρα στο παιδί, αν θέλεις να το σώσεις.

Μακριά πήγα και το 'φερα, γι' αυτό δεν κελαηδούσα,
το γιο σου από μικρό παιδί, εγώ τον αγαπούσα.

Γυρνάει πίσω στο παιδί, το φάρμακο να πάει,
και το αστέρι λαμπερά, τήνε ακολουθάει.

Φωτίζοντάς της γρήγορα, στο σπίτι να γυρίσει,
για να γλιτώσει το παιδί, καθόλου μην αργήσει.

Φτάνοντας σπίτι, το κλαδί το βράζει και το δίνει,
το πίνει αμέσως το παιδί, καλά θέλει να γίνει.

Τ' αστέρι τώρα από ψηλά, όλη τη γη φωτάει,
και το αηδόνι άρχισε κι αυτό να κελαηδάει.

Και το παιδί κοιμήθηκε, του πεσ' ο πυρετός,
καλά που 'βρέθη το πουλί, γιατ' έλειπ' ο γιατρός.

Ο ΓΕΡΟ ΤΑΣΟΣ

Ήταν ψηλός και όμορφος, λεβέντης δύο μέτρα,
κορμί 'χε από σίδηρο και μπράτσα από πέτρα.

Όλοι τους τον εθαύμαζαν, όλοι τον αγαπούσαν,
και για το σπάνιο ήθος του, πολύ τον εκτιμούσαν.

Μες στο χωριό του ήτανε, το πρώτο παλικάρι,
και οι κοπελιές μαλώνανε, ποια γι' άνδρα να τον πάρει.

Η Παναγιώτα ήτανε, αυτή που τον παντρεύτη,
γιατί κι αυτός την κοπελιά, εκείνη ερωτεύτη.

Πέρασαν χρόνια και καιροί, κάνανε δυό αγόρια,
μα η μοίρα τους, τους έγγραφε, για να βρεθούνε χώρια.

Άλλη γυναίκα αγάπησε, άφησε τη δικιά του,
παράτησε τη φαμελιά, μα και τα γονικά του.

Σε άλλο μέρος βρέθηκε, σε άλλον τόπο μένει,
παιδιά, γυναίκα, γονικά, είναι δυστυχισμένοι.

Μεγάλωσε τα δυό παιδιά, η μάνα μοναχή της,
να τα σπουδάσει έδινε, ακόμα την ψυχή της.

Γιατρός ο ένας έγινε, ο άλλος γεωπόνος,
μα μέσα τους εφώλιασε, παντοτινά ο πόνος.

Ο Κώστας που 'τανε γιατρός, βραβεύτηκε μια μέρα,
κατάφερε και έκανε, φάρμακο τον αιθέρα.

Εγιάτρευε τους άρρωστους, όλους απ' τον καρκίνο,
κι αυτό το AIDS δάμασε, το τσάκισε κι εκείνο.

Έγινε μέγας, ξακουστός, σ' όλης της γης τα μέρη,
ελπίδα τώρα μες στη γη, ο Κώστας έχει φέρει.

Του Μάη μία Κυριακή, τον Κώστα εβραβεύσαν,
Σωτήρα τον ονόμασαν και τον αποκαλέσαν'.

Όλοι οι λαοί πάνω στη γη, τον Κώστα ξέρουν τώρα,
του στέλνουν συγχαρητήρια κι εκατοντάδες δώρα.

Μα ο πατέρας του γιατρού, μονάχος τώρα μένει,
τον χώρισε η κοπελιά, που είχε ερωμένη.

Σ' ένα υπόγειο υγρό, μέσα εκεί κοιμάται,
σπίτι, γυναίκα και παιδιά, καθημερινώς θυμάται.

Σε θλίψη και σε μαρασμό, κι απόγνωση έχει πέσει,
ποιος τώρα να τον λυπηθεί, ποιος να τον συμπονέσει;

Αλλιώς να κάνει, δε μπορεί, θα πάω, λέει, πίσω,
μονάχος μου δε δύναμαι και δε μπορώ να ζήσω.

Βγαίνει στο δρόμο για να βρει, κάποιον για να τον πάρει,
κι αισθάνετ' ανεπρόκοπος κι έν' άχρηστο κουφάρι.

Περνάνε δυό, περνάνε τρεις, ούτε που τον κοιτάζουν,
και δάκρυα τα μάτια του, αρχίζουνε να στάζουν.

Θυμήθηκε σαν ήτανε, ο πιο λεβέντης νέος,
μα τώρα είναι τίποτα, στον κόσμο τελευταίος.

Καθώς εκεί περίμενε, κάποιος για να τον πάρει,
μια μερσεντές αντίκρισε και ένα παλικάρι.

Κάνει σινιάλο και με μιας, μπροστά του σταματάει,
ανοίγει το παράθυρο κι ο νέος τον ρωτάει.

Κύριε, πού πηγαίνετε; πού θέλετε να πάτε;
εγώ πηγαίνω μακριά, αν θέλετε, ελάτε.

Μπαίνει στο αυτοκίνητο, ο γέρος και του λέει,
πηγαίνω προς την Τρίπολη, και άρχισε να κλαίει.

Τι πάθατε; τι έχετε; ρωτά ο νιος το γέρο,
είμαι ο άσωτος υιός, μ' αν με δεχτούν, δεν ξέρω.

Πριν από χρόνια έφυγα και τώρα είμαι μόνος,
ο γιος μ' ο ένας είν' γιατρός κι ο άλλος γεωπόνος.

Κι ο Κώστας τώρα ο γιατρός, έγινε εφευρέτης,
μα εγώ το λεβεντόπαιδο, κατάντησα επαίτης.

Και πριν προλάβει ο γέροντας, τη φράση να τελειώσει,
με λύπη τον ρωτά ο νιος: «έχετε μετανιώσει;»

Ναι, παλικάρι μου καλό, έκανα μέγα λάθος,
γιατί με εξεγέλασε, του έρωτα το πάθος.

Βγάζει στην άκρη ο γιατρός, του δρόμου, το αμάξι,
και με τα χέρια του σφιχτά, το γέρο έχει αρπάξει.

Πατέρα, εγώ είμ' ο Κώστας σου, ο γιος σου κι όχι άλλος,
μας άφησες, μα ο Θεός, είναι πολύ μεγάλος.

Πάμε τώρα στο σπίτι μας, για να χαρούνε όλοι,
σπίτι μεγάλο φτιάξαμε, στη μέση περιβόλι.

Εκεί ψηλά θα κάθεται, να χαίρεσαι να ζήσεις,
μαζί μας, γιατί μόνος σου, πατέρα θ' αρρωστήσεις.

Είχε λίγο φιλότιμο, όμως ο γέρο Τάσος,
κατέβηκε απ' τη μερσεντές και χάθηκε στο δάσος...

Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

Ήταν Δευτέρα της Λαμπρής, που η κυρά Ζαμπία,
ένα αγόρι γέννησε και την «Ελευθερία»

Θόδωρο το εβάφτισαν, έτσι το εφονάζαν',
κι από μικρό τα χείλη του, χολή και πίκρα στάζαν'.

Τη λευτεριά του η σκλαβιά, την είχε αφαιρέσει,
αφού παντού βρισκότανε, του Τουρκαλά το φέσι.

Αδημονούσε πως θα 'ρθεί, η εποχή εκείνη,
να μεγαλώσει, να μπορεί, Λευτερωτής να γίνει.

Και έναν όρκο που 'κανε, στην Τρίπολη μια μέρα,
πιστά τον ακολούθησε, μ' αγώνες πέρα ως πέρα.

Απ' έναν Τούρκο δέχτηκε, τότε ένα χαστούκι,
μα το πληρώσαν' ακριβά, στο Θοδωρή οι Τούρκοι.

Ο φόβος και ο τρόμος τους, έγινε τ' όνομά του,
Και να κρυφτούν ετρέχανε, μπουλούκια στ' άκουσμά του.

Έγινε Ήρωας τρανός, Λευτερωτής μεγάλος,
που τέτοιος σ' όλο το ντουριά, να μην υπάρχει άλλος.

Στο άγαλμά του έγραψαν, τη φράση για να μείνει,
και στους λαούς παράδειγμα, ο Γέρος για να γίνει.

«Έφιππος χώρει Στρατηγέ, γενναίε στους αιώνες,
διδάσκων σ' όλους τους λαούς, πώς κάνουν τους αγώνες,

και πώς οι δούλοι γίνονται, ελεύθεροι για πάντα,
και ύμνους για τη Λευτεριά, παίζει ηχηρά η μπάντα».

*(Τρομερέ ήρωα της Αρκαδικής γης, υπέρτατε πολέμαρχε του '21,
καμιά πένα δεν είναι ικανή να περιγράψει, τη μεγάλη προσφορά
σου στο ποτισμένο με αίμα ιδανικό, που λέν' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ)*

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ

Κείν' τη χρονιά οι πέρδικες, σαν πρώτα δε λαλούσαν,
βγάζαν' περίεργες φωνές, σα να μοιρολογούσαν.

Κι ο κότσυφας αργιά και που, μα και βραχνά λαλούσε,
λες και περίμενε κακό, γι' αυτό δεν τραγουδούσε.

Το νεκροπούλι μοναχά, το έλεγε με πάθος,
αφού αυτό το θάνατο, αισθάνεται στο βάθος.

Ετούτα τα περίεργα, όμως εξηγηθήκαν',
με το κακό που έγινε, και όλα βουβαθήκαν'.

Σε τούτη την περιοχή, ζούσ' ένα παλικάρι,
Νικόλα το φωνάζανε, που 'χε ομορφιά και χάρη.

Πρώτος λεβέντης ήτανε, πολύ τον αγαπούσαν,
και να τον κάνουν φίλο τους, όλοι τους προσπαθούσαν.

Του Ταυγέτου τα χωριά, πίνανε στην υγεία του,
μεγάλο ήταν, ξακουστό, σε όλους τ' όνομά του.

Μα κάποιος που ήτανε δειλός και του 'λειπε η ανδρεία,
μια μέρα τον τουφέκισε, δείχνοντας ανανδρία.

Τον σκότωσε και κάθισε, δίπλα του και κοιτούσε,
το λεβεντόκορμο παιδί, π' από καιρό μισούσε.

Μαυρίσαν' όλα τα βουνά, τα δέντρα μαραθήκαν',
και του Ευρώτα τα νερά, ακίνητα σταθήκαν.

Ο ήλιος εσκοτείνιασε, εβιάστηκε να δύσει,
δεν ήθελε αυτόν τον νιο, νεκρό να αντικρίσει.

Το μάθαν' όλα τα χωριά, του Ταυγέτου τώρα,
κι ο κόσμος καταριότανε, κείν' την κακιά την ώρα.

Γυναίκες εθλιβόντουσαν, άνδρες μοιρολογούσαν,
πάνω απ' το σπίτι του νεκρού, οκτώ αητοί πετούσαν.

Κάναν' το σχήμα του σταυρού, ψηλά στον ουρανό,
και στο νεκρό φωνάζανε, τον θέλαν' ζωντανό.

Σήκω Νικόλα, σταυραϊτέ, θέλουμε να σε δούμε,
να περπατάς λεβέντικα, μονάχοι μας, δε ζούμε.

Στα καταράχια ακούγονταν', βόγκοι ζώων αγρίων,
που ξαφικά γινόντουσαν, γλυκές φωνές αγίων.

Και το φεγγάρι έψαχνε, να βρει το «κυπαρίσσι»,
δεν ήξερε, δε γνώριζε, πως είχε ξεψυχήσει.

Μα όταν εκατάλαβε, πως είχε αποθάνει,
πάν' απ' το σπίτι συνεχώς, περιπολίες κάνει.

Τα πρόβατα βελάζανε, μουγκρίζανε τα βόδια,
και τ' άλογα σηκώνονταν, στα πισινά τους πόδια.

Χτυπούν καμπάνες συνεχώς, τρεις μέρες όλο κλαίνε,
γυναίκες, άνδρες και παιδιά, να πάψουνε δε λένε.

Την ώρα που τον έθαβαν, στη γη όταν τον βάζαν',
χιλιολογίτικα πουλιά, πάν' απ' τον τάφο κράζαν'.

Κι όταν τον σκέπασαν καλά, το χώμα όταν ρίξαν',
εκατοντάδες αστραπές, τους ουρανούς ανοίξαν'.

Σκίστηκε η γη, δονήθηκε, από τους κεραυνούς,
και του φονιά εσάλεψε, κλονίστηκε ο νους.

Η ΞΗΡΟΚΑΡΥΤΑΙΝΑ

Ευρέθηκα σε μια κορφή, βουνού της Αρκαδίας,
στα όμορφα Λακκόματα, που θαύμαζε κι ο Δίας.

Βρήκα εκεί μιαν εκκλησιά, τον Άγιο Ηλία,
κάτοικο όλων των κορφών, που λέν' και τα βιβλία.

Κάθισα κι αγνάντεψα, από εκεί τη φύση,
π' απλώνεται σ' ανατολή, νότο, βορά και δύση.

Είδα Χελμό και Μαίναλο, την Αχαγιά ακόμα,
άκουσα κελαηδίσματα, από πουλιών το στόμα.

Κάτω από τους πρόποδες του όμορφου βουνού,
χωριό μικρό αντίκρισα, που μου 'μεινε στο νου.

Ξηροκαρύταινα το λέν', των Σιέττων η Πατρίδα,
Γέρους πολλούς συνάντησα, παιδιά όμως δεν είδα.

Νέο, μόνον το Δάσκαλο, είδα εκεί το Σπήλιο,
ν' απολαμβάνει τις χαρές, της φύσης και τον ήλιο.

Για διακοπές ήταν εκεί, για λίγες μέρες μόνο,
απ' την Αθήνα έρχεται, πολλές φορές το χρόνο.

Την ηρεμία ένοιωσα, τον καθαρό αέρα,
στη φαντασία μ' ήλθανε, τσοπάνος και φλοβέρα.

Τις ομορφιές του Λάδωνα, θαύμασα και το λέω,
κι αν άργησα πίσω να 'ρθώ, σε τίποτα δεν φταίω.

Και το ηλιοβασίλεμα, τα μάτια μου εφτάσαν',
μέχρι και το Κατάκολο, και που πολύ θαυμάσαν'.

Η ομορφιά τα μάτια μου, τα θάμπωσε της φύσης,
εύκολο είν', τέτοιες στιγμές, πάλι να ξαναζήσεις;

Όχι, γι' αυτό και άργησα, πίσω για να γυρίσω,
μακάρι να 'ταν εύκολο, σπίτι εκεί να χτίσω!

(Αφιερωμένο με αγάπη στο Δάσκαλο Σπήλιο Σιέττο)

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ένα πανί μεταξωτό, γαλάζιο να 'ν' βαμμένο,
και γύρω – γύρω με χρυσή, δαντέλα κεντημένο.

Κι ένα κοντάρι από χρυσό κι ασήμι σκαλισμένο,
και με μετάξι ακριβό, θα 'ν' το πανί δεμένο.

Όλα μαζί, θ' αποτελούν, σημαία της ΕΙΡΗΝΗΣ,
που θα σε κάνουν σαν τη δεις, ακίνητος να μείνεις.

Στο ένα μέρος το πανί, θα έχει περιστέρια,
πέντε και ένας Έλληνας, να τα κρατά στα χέρια.

Στο άλλο μέρος πρόσωπα, ειρηνιστών θα έχει,
και το Λαμπράκη, αθλητή, για τ' άλμα του να τρέχει.

Αυτό εδώ το λάβαρο, θα είν' να κυματίζει,
στο βράχο της Ακρόπολης, τη χώρα να στολίζει.

Όταν μια μέρα Έλληνας, θα έχει καταφέρει,
ΕΙΡΗΝΗ μόνιμα στη γη, επάνω για να φέρει.

Θα πείτε πως τρελάθηκε, ο ποιητής δεν ξέρει,
τι γράφει, και πώς Έλληνας ΕΙΡΗΝΗ θε να φέρει;

Μα ο Έλληνας, είν' ξακουστός, για το μυαλό που έχει,
και η φαντασία του πολύ, από των άλλων τρέχει.

Γι' αυτό θα έχει Έλληνα, πατέρα η ΕΙΡΗΝΗ,
και πάνω στην Ακρόπολη, το λάβαρο θα μείνει.

Για να περνάνε οι λαοί, της γης να το κοιτάζουν,
τα έργα των προγόνων μας, μαζί του να θαυμάζουν.

Και τότε όλοι τους θα λέν', πως όντως δίκιο είχα,
κι απ' την πραγματικότητα, καθόλου δεν απείχα.

Το έργο της Ακρόπολης, Έλληνες το 'χουν κάνει,
αφού ανθρώπου αλλοιού, ο νους, εκεί δε φτάνει.

Πώς είναι τώρα δυνατόν, ο ξένος για να μείνει,
με απορία, πώς ο Έλληνας, έφερε την ΕΙΡΗΝΗ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ
ΓΙΟΧΑΝΝΕΣΜΠΟΥΡΓΚ

CULTURAL AGENCY
JOHANNESBURG

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ

στον Χρήστο Στρατιγόπουλο
κάτοικο Τρίπολης, για το παίξιμό του
"Χμνος Ειρήνης" στο διαγωνισμό
παροδυσιακής ποιήσεως τον 1997.

η Δ/ντρια

Ντζο & *Ντζο*

(Το χαρτί στον Σελόμιο γέροντα, Δημητριο Κοιμιστόσορο,
(Πατριό μου) προς έδωσή της και ευχαριστήσεως, για τη βοήθειά της,
στις δύσκολες στιγμές, που μου πρόσφερε.)

ΔΗΜΟΣ ΛΑΓΚΑΔΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΛΑΓΚΑΔΑ 97

Κ. Λεονταρίδης

ΑΠΟΔΕΚΤΑΙ

ΤΙΜΗΤΗΡΑ ΔΑΔΕΩΝ, ΤΡΟΦΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ ΕΣΟΤ.

ΤΡΙΤΟ ΠΑΜΠΕΛΟΠΟΝΗΣΙΑΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΓΡΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΡΩΣ ΔΕΛΕΣΣ

ΛΑΓΚΑΔΑ 10/8/97

Η. ΚΑΠΟΥΡΔΗΣ

Κ. Λεονταρίδης

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ 2710 231820

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ